

Adventes Vēstis

2017. gada novembris. #11 (262)

Vienoti Kristus
cerībā

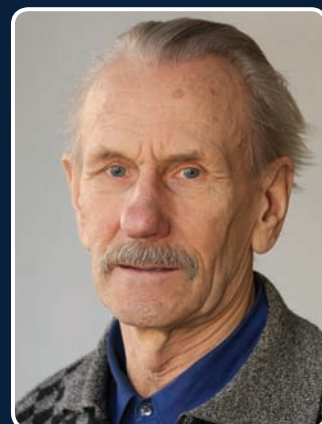
APTAUJA PAR
SABATSKOLAS
NOZĪMI

ĢENERĀLKON-
FERENCES GA-
DA SANĀKSME

DIVAS ELENAS
VAITAS - KURU
TU PAZĪSTI?

VĒLREIZ PAR
"DANIĒLA
NOSLĒPUMIEM"

INTERVIJA AR
MĀC. LAIMONI
TOMSONU

Latvijas ziņas	4
Aktuāls jautājums	7
Ārzemju ziņas	8
Tēma	10
Pārdomas	14
Intervija	16
Tehnoloģijas	19
Jauniešiem	20
Bērniem	22

Dzīvā liecība

“Jūs pētāt Rakstus, jo jūs domājat tur gūt mūžīgu dzīvību, un tie ir, kas liecina par mani.” (Jāņa 5:39) Tā Jēzus Kristus teica pats par sevi.

500 gadus pēc Reformācijas mēs baudām iespējas un priekšrocības, kuras dod visāda veida brīvība – brīvi pulcēties dievnamos, brīvi lasīt un pētīt Bībeli, brīvi paust savu ticību un pārlicību. Caur Viņa lielo Upuri mēs varam būt glābti un vienmēr esam pieņemti un gaidīti, kā līdzībā par pazudošo dēlu. Un tomēr daudzus pasaulē tas neinteresē, jo ir daudz saistošākas lietas visapkārt. Arī starp ticīgajiem ir domstarpības par ceļu, veidu un metodēm, kā tikt glābtam

un kā palīdzēt glābt citus.

Šai žurnāla numurā jūs atradīsiet daudz un dažādus rakstus, liecības un pat pētījumu. Tie, kas to visu gatavojuši un dalījušies savās pārdomās, gribēja gan informēt, bet visvairāk iedrošināt ikvienu, kas lasīs šo žurnālu, pašam meklēt iespēju iepazīties un vairāk sadraudzēties ar visu mūsu Radītāju un mīlošo Tēvu.

Lai jums visiem tas patiesi izdodas!

*Tatjana Tomsone,
„Adventes Vēstis” galvenā redaktore*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Andris PEŠELIS
Ģirts ROZNERIS
Jana JANIŠAUSKA
Juris KARČEVSKIS
Māris GAIDULIS
Mārite LIPSKA
Vilnis LATGALIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Lūgšana pēc Gara piepildījuma

Kas ir pašas svarīgākās lietas, bez kurām cilvēks nekādi nevarētu izdzīvot? Tas noteikti nebūs mobilais telefons, interneta pieslēgums vai televizors. Droši vien būsim diezgan vienprātīgi, ka svarīguma secībā tas ir gaiss, kuru elpojam, ūdens, kuru dzeram, un pārtika, kuru lietojam ikdienā. Domājot par kristieša garīgo dzīvību un tās uzturēšanu, mēs varētu nosacīti salīdzinot teikt, ka gaiss, kuru elpojam, ir lūgšana, ūdens, kas uztur mūsu dzīvības funkcijas, ir Svētā Gara klātbūtne, bet garīgā maize ir Dieva Vārds.

Bet ja mēs šo pašu jautājumu attiecinātu uz draudzi? Kas ir kardināli svarīgākās lietas, lai draudze varētu pastāvēt, būt dzīva, augoša, Jēzu Kristu pagodinoša un Viņa valstību pārstāvoša? Kas varētu pildīt garīgās elpošanas funkcijas draudzē? Domāju, piekritīsiet, ka tās ir lūgšanas, bet šajā gadījumā jau lūgšanu kopība garīgā vienotībā un lūgšanu sadraudzībā.

Šādas draudzes piemēru mēs atrodam Apustuļu darbu grāmatas 1. nodaļā. "Tad viņi griezās atpakaļ uz Jeruzālemi... un, tur nonākuši, viņi uzkāpa augšistabā... Tie visi vienprātīgi palika kopā lūgšanās līdz ar sievām un Mariju, Jēzus māti, un ar Viņa brāļiem. (12-14)

Jaunās draudzes pirmā nepieciešamība bija tieši šī vienotība lūgšanās, kas viņus satuvināja savā starpā un visus kopā tuvināja Dievam. Tā Svētais Gars darbojās draudzē toreiz un turpina darboties arī šodien. Tas ir piepildījums Jēzus lūgšanai pēc vienotības Viņa draudzē.

Kad runājam par garīgo dzīvību, tad jautājums nav par vienkāršu izdzīvošanu vai izvairīšanos no garīgas nāves. Kristus sacīja: "Es esmu nācis, lai tiem būtu dzīvība un pārpilnība." (Jāņa 10:10) Meklējot atbildi uz jautājumu, kas varētu būt garīgā ūdens avoti draudzē, ielūkosimies Jāņa evaņģēlijā: "Beidzamajā, lielajā svētku dienā Jēzus uzstājās un sauca: "Ja kam slāpst, tas lai nāk pie Manis un dzer! Kas Man tic, kā rakstos sacīts, no viņa miesas plūdis dzīva ūdens straumes." To Viņš sacīja par Garu, ko vēlāk dabūja tie, kas Viņam ticēja..." (Jāņa 7:37-39)

Mēs redzam no Jēzus sacītā, ka Svētais Gars draudzē kļūst par dzīvības ūdens straumēm, kuras caur patiesiem un uzticamiem Kristus sekotājiem, viņu nododanos un nesavtīgo kalpošanu izplūst pasaulē. Tā ir mūsu ikdienas dzīve, kas, Dieva mīlestības iedvesmota, izmaina mūsu attieksmi pret līdzcilvēkiem un viņu vajadzībām. Tā ir mūsu mutes liecība, slavējot Dievu un pateicoties viņam par visu, ko piedzīvojam. Tā ir savas gribas pakļaušana Dieva gribai un Viņa plāniem, lai, piepildīti ar Viņa Garu, ļautu Kristum vadīt mūsu dzīvi no uzvaras uz uzvaru, mantojot cilvēkus Viņa valstībai.

Meklējot atbildi uz jautājumu par garīgo maizi draudzes kontekstā, ļausim lai atkal runā Dieva Vārds. "Jēzus sacīja viņiem: "ES ESMU dzīvības maize. Kas pie Manis nāk, tam nesalks, un, kas Man tic, tam neslāps nemūžam."" (Jāņa 6:35) Kristus Apsolitā klātbūtne draudzē tiek realizēta ar Svētā Gara starpniecību, tas nozīmē, ka visas svarīgākās draudzes vajadzības nodrošina Kristus pats ar Svētā Gara palīdzību.

Tā nu sanāk, ka Tieši Svētā Gara klātbūtne un darbība katrā Kristus sekotājā un katrā draudzē nodrošina mūsu vissvarīgāko garīgo vajadzību piepildījumu. Kur ir Gars, tur ir dzīvība!

Mans novēlējums mums visiem - lai ticībā, pazemībā un pateicībā mūsu lūgšanas ik dienas paceļas pie Dieva troņa, no visas sirds lūdzot pēc Svētā Gara piepildītas dzīves un kalpošanas!

Gaidāmie pasākumi

4.-11. novembris

Lūgšanu nedēļa. "Nav pestīšanas nevienā citā; jo nav neviens cits vārds zem debess cilvēkiem dots, kurā mums lemta pestīšana." (Ap.d.4:12)

17. novembris

Jauniešu liecību vakars "Izlaušanās pie Dieva", Rīgā, Baznīcas 12a, plkst. 18:00, mansardā.

19. novembris

Jauniešu sporta pasākums.

3. decembris

Lekciju ciklu "Labākai dzīvei" plkst. 14.00 Saldū, Brīvības ielā 20. Tēma: "Līdzatkarības fenomens." Lektore pedagoge Dzintra Goba.

Prieks būt kopā!

Tā saucās "Sadraudzības" draudzes koncerts Cēsu pilsētas senioriem 1. oktobrī – Starptautiskajā senioru dienā. Mūsu draugi – senioru kora "Ābele" dziedātāji – pagājušajā gadā ierosināja, ka būtu priecīgi, ja šajā dienā pilsētā notiktu kāds pasākums, kas būtu veltīts tieši senioriem. Plānojot draudzes aktivitātes, šogad to ņēmām vērā. Sazinājāmies ar Cēsu Sociālo nodaļu un izstāstījām savu vēlmi – sniegt senioriem bezmaksas kristīgas mūzikas koncertu. Sociālā nodaļa atbalstīja šo ideju un no savas puses apmaksāja koncerta telpas un reklāmas izdevumus.

Par pasākuma motto izvēlējāmies 3. Mozus grāmatas 19. nodaļas 32. pantu: "Sirmas galvas priekšā tev būs piecēlies, un godini vecu cilvēku, bīsties sava Dieva, – Es esmu Tas Kungs!" Koncertā piedalījās dažādi draudzes muzikālie sastāvi, kā arī skanēja dzejas lasījumi. Smaidu un atraisītību klausītāju sejās panācām, pirms priekšnesumiem pastāstot par sevi, ko darām ikdienā, kā arī to, ko mums nozīmē Dieva tuvums un gādība. Seniori pēc koncerta aizgāja priecīgi un gandarīti, un jāsaka, ka tāpat jutāmies arī mēs – "Sadraudzības" radošā komanda.

Ja Debestēvs atļaus, arī citu gadu rīkosim līdzīgu pasākumu.

Anitra Rause,
„Sadraudzības” draudze

“Labu darīt ir atļauts”

“Un Jēzus piegāja pie tiem un uzrunāja tos, sacīdams: “Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes. Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” (Mat.28,18-20) Šīs ar ar debesu “svētību” bija 25. kristības cietumā. Kristības cietumā vienmēr ir saistītas ar cilvēku likteņiem. Katram ieslodzītajam ir savs noietais dzīves ceļš, kurš viņu ir novedis izolācijā. Vieniem tas ir ar noteiktu termiņu, bet dažiem tas ir bez termiņa. Taču katram no viņiem ir sirds krūtīs un vēlēšanās sakārtot savu dzīvi.

Jaunkristītais Andris pirms kristībām uzdeva jautājumu: “Kādēļ Dievs mūs ir radījis tik dažādus?” Jā, kur rodas tās dažādās cilvēku dzīves? Kā tikt vaļā no ļaunuma? Ļaunums ir kā neizskaidrojams spēks, kurš grūž cilvēkus nelaimes bedrē. Un tikai tad, kad šis ļaunais spēks ir savu padarījis, cilvēks ierauga savu patieso stāvokli.

Šoreiz Dieva ceļus izvēlējās Andris, Sandis divi Juriji un divi Sergeji. Viņus ar savu klātbūtni svētīja brāļi Mārtiņš, Feliks, Visvaldis un māsa Valentīna, Edija. Ieslodzījumu vietu pārvaldes priekšiece ģenerāle I. Spures kundze ar savu parakstu atbalstīja un deva savu svētību ieslodzīto izvēlei. Arī Jelgavas cietuma priekšnieks bija visu sagatavojis, lai notiktu kristības.

Baseins jau bija piepildīts ar ūdeni, un visu kristību laiku arī “svētības” no debesīm (lietus) netrūka. Brālis Andris Āriņš Dieva Tēva, Dēla un Sv. Gara vārdā izpildīja kristību iestādījumu pēc Jēzus Kristus piemēra un pavēles.

Cietums atbrīvo cilvēka dvēseli dievišķīgajam. Aizlūgsim un svētīsim šos jaunus brāļus, lai viņi rastu iespēju pievienoties garīgajai ģimenei brīvībā.

Jelgavas cietumā atrodas arī agrāk kristītie brāļi. Ar viņiem tiek veikts diakonijas darbs.

Šīs man bija divdesmit piektās kristības un 25 gadi, pavadīti cietumos. Es nenozēloju nevienu dienu no šī laika. Katru reizi, atrodoties cietumā, es sajūtu reālu Dieva klātbūtni. Tas manai ticībai ir devis pievienoto vērtību. Ticība nav Dieva dzenāšana mūsu vajadzībās, bet Dieva doto iespēju izmantošana. Iepazīt patieso dzīves situāciju ar mūžības perspektīvu. Bet ar patiesu skatu uz dzīvi vēl ir par maz. Ir vajadzīga dzīves pieredze – gudrība un Dieva vadība.

Žēl, ka laiks ir gājis uz priekšu un šis būs mans pēdējais gads un pēdējās kristības cietumā. Vēl domāju kādu laiku kalpot ieslodzītajiem ar korespondences palīdzību. Turpmāk šo Dieva doto kalpošanas iespēju Jelgavas cietumā izmantos brālis Feliks Lokšinskis. Lai Dievs svētī viņa kalpošanu!

Kapelāns
Rihards Krieviņš

Konference par Gliku un Reformāciju Latvijā

Konference ar šādu nosaukumu notika š.g.3.oktobrī Alūksnē. To organizēja Latvijas Bībeles biedrība (LBB), Ernesta Glikas muzejs un Alūksnes evaņģēliski luteriskā draudze.

Vispirms bija iespēja apmeklēt vienīgo Latvijā Bībeles muzeju, kurā varēja apskatīt daudzus pavisam unikālus Bībeles eksemplārus, kā arī noklausīties interesantu stāstu par muzeja tapšanu un tagadējo sadarbību. Ienākot muzejā, prieks bija satikt mūsu ilggadējos Bībeles biedrības aktīvistos – Ojāru Incenbergu un Skaidrīti Teremt.

Konferences norises vieta bija t.s. Mācītāju muiža jeb nams, kurā savā laikā arī dzīvoja Ernests Glikas. Konferencē piedalījās gandrīz 40 cilvēki no dažādām konfesijām (arī no mūsu), LBB pārstāvi un Latvijas Universitātes Teoloģijas fakultātes un Humanitāro zinību fakultātes. Bija iespēja noklausīties 4 referātus, kuri tematiski bija saistīti ar Reformācijas laiku Latvijā: gan vēsturiskos literāros dokumentos, gan Latvijas vēsturiskos romānos. Latvijas Bībeles biedrības vadītājs V.Tēraudkalns runāja par Reformācijas tēlu mūsdienās, bet N.Andrejevs iepazīstināja ar nekanoniskajiem "Pāvila darbiem". Tajos ir aprakstīta apustuļa Pāvila dzīve un nāve, un šis darbs tuvākajā nākotnē tiks izdots Latvijā.

Pēc referātiem un nelielas apspriedes sekoja pasākums, kurš tika pieteikts jau afišās – Glikas kūkas degustācija un kopā pasēdēšana pie tējas galda. Kūka bija tik tiešām garda un izpelnīja sirsnīgus pateicības vārdus tās cepējām, ka arī visām vietējās luterāņu draudzes māsām un mācītājam par laipnu uzņemšanu.

Pasākuma noslēdzošajā daļā visi tikai aicināti pie Glikas ozoliem, kuri aug blakus mācītāju muižai. Tur tika iestādīti 2 jauni ozoli, viens no tiem ar Ojāru Incenberga roku, kurš pieminēja, ka ir izaudzis pie ozoliem un tur pat bija saticis savu mīlo sieviņu. Neskatoties uz lietaino un drēgno laiku, visi jutās patiešām labi.

Rīgā un ārpus tās šoruden notiek daudz interesantu pasākumu par godu Reformācijas jubilejai. Ne visus var apmeklēt, bet šo-to var atrast vai noskatīties internetā un pat TV. Izmantojiet šo iespēju!

Tatjana Tomsone

Ģimeņu nedēļas nogales atskaņš

No 23. līdz 24.septembrim atpūtas kompleksā "Puduri" notika ģimeņu nedēļas nogale. Kopumā to apmeklēja 28 pāri no dažādām Latvijas vietām. Bija tādi, kas ir no draudzes, un arī mūsu ģimeņu draugi/paziņas, kas neapmeklēja draudzi. Dievs mums bija dāvinājis skaistu vietu, brīnišķīgu laiku, jaukus cilvēkus, fantastiku pavārti un lielisku lektori – Lidiņu Neikuri (ģimeņu konsultanti no Ukrainas). Pēc cilvēku atsauksmēm varējām secināt, ka ģimenēm laiks nav tērēts velti un ieguvumu ir daudz.

Dažu pāru atsauksmes par nedēļas nogali:

"Sirsnīgi pateicamies par semināriem ar aktuālu informāciju. Īpaši patīk klausīties Lidiņu, jo jūtam, ka viņa ir Dieva Gara vadīta un ar mīlestību dara savu darbu." /Graubu ģimene/

"Brīva, nepiespiesta gaisotne. Laba humora deva labi iedērošos personīgos piemēros. Dažas lietas bija zināmas, bet dažas, kas bija stipri neskaidras, ļoti labi un vienkārši tika izskaidrotas, piemēram, kā uzlabot sabojājušos atmiņu, kā risināt jebkuras intelektuālās problēmas, no kurām izriet dažādas saslimšanas. Tiešām, retais no semināriem, kur var saņemt skaidras atbildes." /Mukānu ģimene/

"Uzteicami, ka lektore runāja strukturēti, ar praktiskiem piemēriem, tomēr nenovirzoties no tēmas. Kopumā vērtīgi pavadīts laiks ar garšīgām ēdienreizēm." /Annija un Mairis/

"Paldies par iespēju uzdot jautājumus un saņemt atbildes. Viss bija noderīgs. Pats svarīgākais bija iespēja pabūt kopā ar savu mīļoto cilvēku jaukā vietā un labā kompānijā." /Inese un Fēlikss/

"Esmu sajūsmā par šeit pavadīto laiku, jo visas tēmas bija ļoti noderīgas. Īpaši uzrunāja tēma par vīriešu un sievīšu lomu ģimenē. Mani ļoti uzmundrināja un iedvesmoja viņas pamudinājums lasīt, izglītoties, vērot, būt gudram un saprātīgam, jo visi esam atbildīgi par savu dzīvi Dieva priekšā." /Vija/

"Jūtamies stiprināti un iedvesmoti. Lūgums biežāk rīkot šādus pasākumus. Gaidām jau nākam." /Linda un Mārtiņš/

Rīgas 1. draudzes Ģimeņu kalpošanas nodaļa

Dieva uzruna

Tāpēc ka esmu onkologu uzskaitē, man katru gadu jāiziet dažas pārbaudes, kā arī jāapmeklē LOR ārsts, lai pārbaudītu kaklu. To daru diezgan vienalīdzīgi. Vēl gadu iepriekš pārbaudē bija viss kārtībā. Bet šajā, 2015.gadā, nesteidzos apmeklēt dakteri. Taču vienudien sajutu, kā prātā Kāds man saka: "Nu, aizej pie LOR daktera!" Šī uzruna bija neizsakāmi varena!

Nevarēju nepaklausīt. Rezultātā ārsts atklāja man balsenē audzēju. Tad sekoja operācija Rīgas Onkoloģijas centra slimnīcā. Audzējs nebija tikai vienā vietā, bet audzis arī uz balss saitēm, aplājot 1/3 daļu.

Operācija noritēja sekmīgi. Paldies Debesu Tēvam! Šoreiz nebija ļaundabīgs audzējs. Vēl tagad nevaru aizmirst vareno uzrunu.

*Vaira Jaunbūna
Liepājas draudzē*

MAZĀS KANDAVAS LIELĀ IESPĒJA

Kandavā no 3.-9. septembrim bijušās grāmatnīcas „Laipa” telpās notika neparasta izstāde. Tā ir franču mākslinieka Lorāna Grizela lielformātu plakātu izstāde ar intrigējošu nosaukumu, proti, „Krītošā akmens” projekts („THE ROCK PROJECT”).

Šīs izstādes tēmas pamatā ir 2600 gadu sens pravietojums no Bībelē ietvertās Daniela grāmatas 2. nodaļas. Tas ļoti precīzi ataino aktuālus mūsu mazās planētas vēstures notikumus pagātnē, atklājot pasaules valstu izcelšanos, veidošanos un krišanu noteiktā laika posmā un secībā, ko apstiprina vēstures fakti un neskaitāmi arheoloģiski izrakumi. Šī ir svarīga un aktuāla tēma arī mūsdienās. Tā skar katru no mums personīgi, jo valstu pastāvēšanas, uzplaukuma un sadalīšanās fakti pasniegti uzskatāmā veidā plakātos ar izskaidrojošo materiālu no šīs Daniela grāmatas 2. nodaļas.

Galvenais šīs izstādes mērķis bija parādīt, cik precīzi, hronoloģiskā secībā šis senais pravietojums atklāj saistību starp senajām lielvarām un mūsdienām, arī ielūkojoties nākotnes notikumos. Šī izstāde liek cilvēkiem aizdomā-

ties par to, kas ir šis Akmens un kā tas attiecas uz katru no mums personīgi. Tā ir viela pārdomām katram, kurš piedalījās un apmeklēja šo izstādi. Pēc man sniegtiem datiem, šo izstādi šai nedēļā apmeklējuši ap 290 cilvēku. Tās bija dažādas paaudzes – gan pieaugušie, gan bērni un jaunieši, pat veselas klases ar skolotājiem priekšgalā.

Visu izstādes smagumu uz saviem pleciem iznesa projekta vadītājs Latvijā Dzintars Geide un kopā ar viņu Ilmārs Berelis. Viņi saistoši un izsmieļoši izskaidroja svarīgo vēsti, kura svarīga gan tiem, kuri ir iepazinuši un iemīlējuši Patiesību, gan tiem, kuru sirdīs tika sēta šī evaņģēlija sēkla, lai uzdīgtu un nestu augļus.

Izstādes noslēguma dienā piedalījās Valmieras vīru vokālais kvartets, kuru pavadīja virtuozā pianiste Elīna Gaile.

Tika baudīta tēja un cepumi, sirsnīga atmosfēra radīja prieku, ko kāds apmeklētājs izteica skaļi: „Tāds garīgais pasākums nekad Kandavā nav bijis! Kas jūs pamudināja uz šādu pasākumu?”

Kaut tas vestu uz atmodu Kandavā! Jā, sēkla ir sēta, gaidīsim, ko Tas Kungs darīs! Vēl gribas pieminēt mūsu mācītāju J.Bitu un, kā mīļi saucam, Anniņu par viņu ievērojamo ieguldījumu dažādos veidos šo spraigo izstādes dienu laikā, lai šī izstāde reāli „dzīvotu”. Pārī visam pateicība Dievam! Lai Dievs svētī un vada šīs izstādes apmeklētājus uz dzīvu Cerību, kad „kritīs Akmens”! (Dan.2:44)

*Austra Freija,
Kandavas adventistu draudze*

Andris Pešelis
Tukuma draudzes mācītājs

VAI ADVENTISTU MĀCĪBA IR BALSTĪTA UZ MĀRTIŅU LUTERU?

Isā atbilde uz jautājumu ir: ne visur, bet plašāk: adventistu mācība nav pilnībā visos punktos balstīta uz Luteru (Kalvina vai Cvinglija) teoloģiju. Protams, ka daudz kas ir kopīgs: Rakstu autoritāte, mācība par Trīsvienību, taisnošana ticībā, Svētā Gara dāvanas un daudz kas cits. Kā arī pastāv atšķirības: Luters saredz tikai vienu glābšanas fāzi, ko Kristus veica pie krusta, kur adventisti divas: Kristus upuris pie krusta un pēc tam Kristus kā vidutājs Debesu svētnīcā.

Atšķirības ir Piemiņas mielasta uztverē: Luters uztver to kā sakramentu ar Kristus reālo klātbūtni pie maizes un vīna, ar maizi un vīnu un zem maizes un vīna (konsubstanciācija pretēji katoļu transsubstanciācijai), kuru uzņem ticībā, lūkojoties uz Kristus mielastu Debesu valstībā. Adventisti uzskata, ka Piemiņas mielastā piedzīvo nevis reālu, bet gan īpašu Kristus klātbūtni, kur mielasts simbolizē kopību ar Kristu, pieminot Viņa nopelnu un derības atjaunošanu. Luterāņi praktizē slēgtu Piemiņas mielastu (tikai draudzes locekļiem), bet adventisti (arī metodisti) – atvērtu visiem ticīgajiem. Kā arī, atšķirībā no Luteru, adventisti burtiski praktizē Kristus norādi par kājmazgāšanu Jāņa 13.

Atšķirības pastāv arī jautājumā par svēto dienu. Luters nemainīja baznīcas tradīciju, uzskatot, ka ikviena diena var kļūt par svētu, atkarībā no tā, kā tā tiek pavadīta, un, ja šeit nav atšķirības, tad Luters palika pie svētdienas, jo nesaredzēja desmit baušļus kā mūžīgo derību. Adventisti savukārt saredz sabatu kā Dieva iedibinātu, ko Kristus nav atcēlis. Septītās dienas adventistu teoloģija izriet vairāk no metodistiem nekā no Luteru, jo uzskata, ka atgrieztam grēciniekam ir jāklūst svētam raksturā jau šajā dzīvē caur labiem darbiem, kas ir veikti ticībā, bet Luters uzskata, ka šajā dzīvē cilvēks paliek grēcinieks, pat veicot labos darbus, un svēts kļūst tikai Debesīs,

tādēļ liek uzsvāru uz grēku nožēlu un ticības apliecību. Šī nianse adventistus novieto tuvāk metodistiem nekā Luteram.

Protams, mums ir grāmata “Lielā cīņa”, kur Elena Vaita izsakās par Luteru, par taisnošanu ticībā un Reformāciju tikai pozitīvi, kas var maldināt, ja tiek palaistas garām svarīgas detaļas. Taču, ja vēlamies saistīt adventistu mācību ar Reformāciju, tad tā vairāk ir līdzīga ar anabaptistiem.

Adventistu, kā arī anabaptistu mācībā centrālo vietu ieņem mācība par visu ticīgo priesterību, kas skubina draudzes locekļus pētīt Bībeli, tuvoties Dievam tikai caur Jēzu Kristu bez cilvēku starpniekiem un pašiem atklāt patiesību Svētā Gara vadībā. Tas izskaidro adventistu atteikšanos veidot ticības apliecību. Lai gan te pastāv arī atšķirības, jo anabaptisti noraidīja nepieciešamību pēc profesionāliem garīdzniekiem.

Adventisti seko anabaptistu uzskatam, ka, pirms kristībām pagremdējot ūdenī, personai vispirms ir nepieciešama ticība evaņģēlijam. Tas ir saskaņā ar Kristus mācību (Marka 16:16). Šī iemesla dēļ tie noraida zīdaiņu kristības. Turpretim Luteram kristības ir sakraments, kuru var veikt arī neticīgiem zīdaiņiem. Pacifisms adventistus satuvina ar anabaptistiem. Tas ir uzskats, ka savas tiesības neviens nedrīkst iegūt vai pasargāt ar spēka palīdzību. Tas ir saskaņā ar Kristus mācīto nepretoties ļaunumam (Mt. 5:39; Jņ. 18:36).

Mācībā par taisnošanu ticībā anabaptistu teoloģija neatšķīrās no pārējo protestantu doktrīnām, jo tic glābšanai no Dieva žēlastības, ko nevar nopelnīt ar saviem darbiem, tomēr tie vienmēr uzsver labo darbu nepieciešamību. Savā reliģijā tie centrējās uz Jēzu, kuru uzskatīja ne tikai par Glābēju, bet arī par Skolotāju, kurš māca, kā dzīvot virs zemes. Anabaptisti uzskata, ka Luters maldās mācībā par glābšanu, jo ticībai uz Kristu ir jābūt dzīvai, ko apstiprina

Gara augļi un darbi. Tie tic paklausības nepieciešamībai, tādēļ tie dzīvo saskaņā ar savu mācību un pievērš uzmanību mācekļībai, uzticībai Kristus mācībai, atjaunošanās pēc Dieva tēla un līdzības Svētā Gara spēkā no nepelnītas Dieva mīlestības, kas atklāta Kristus upurī Golgātā.

Anabaptisti, kā arī adventisti, uzskata, ka valstij un reliģijai ir nepieciešams pastāvēt atšķirti. Valsts likumiem ir nepieciešams paklausīt tikmēr, kamēr tie nav pretrunā ar Kristus likumiem. Baznīcai nedrīkst būt valsts atbalsta, kā arī baznīcai nedrīkst piederēt politiskā vara valstī. Šim viedoklim piekrīt arī adventisti, bet to neatbalstīja Luters.

Anabaptisti uzskata, ka Kalvina (daļēji arī Luteru) mācība par atsevišķu cilvēku izredzētību glābšanai, bet citu pazudināšanai, ir aplama. Cilvēku izredzētība glābšanai ir ar nosacījumu, un šis nosacījums ir Kristū, jo Dievs izredz tos, kuri ir Kristū. Kā metodisti, tā arī adventisti šajā uzskatā neseko lielo reformatoru viedoklim.

Adventistus ar anabaptistiem vieno arī uzskats, ka Bībele ir slēgts grāmatu kanons, kuru veidoja pravieši un apustuļi. Šim kanonam vairs netiek pievienotas citas grāmatas, piemēram, apokrifi. Bībele ir pietiekoša un nepieciešama autoritāte ikviena kristieša dzīvē.

Kā redzam, adventistiem ir daudz kas kopīgs ar Luteru, bet atšķirības tos vairāk satuvina ar anabaptistiem, kuri Reformācijas laikā tika uzskatīti par radikāliem un cieta vajāšanas ne tikai no katoļiem, bet arī no reformatoriem. Protams, ka starp adventistiem, metodistiem un anabaptistiem pastāv arī atšķirības uzskatos, piemēram, jautājumā par sabatu, Gara dāvanām, draudzi, kristībām, elli u.c. No anabaptistiem ir izcēlušies arī amīšu kopienas, kuras vēl joprojām piekopj 18. gs. dzīves veidu. Taču kopīgās lietas mācībā padara arī adventistus par Reformācijas mantiniekiem.

KĀ SAGLABĀT VIENOTĪBU?

“Mēs atzīstam, ka katra draudzes struktūra (draudze, draudžu savienība, ūnija) ir patstāvīga, tomēr tās visas veido kopēju garīgo ģimeni, un to darbošanās nevar neietekmēt visu kopienu. Ja netiks definēta skaidra rīcības politika, tad Baznīcas struktūrām un to vadītājiem, un draudzes locekļiem nāksies pieņemt pašiem savus neatkarīgus spriedumus, bet tas radīs organizācijā haosu, atšķirīgu teoloģiju, neskaidru fokusu un šauru skatījumu uz pasaules misiju. Rīcības politika nav tikai Baznīcas organizācijas pamats, tā ir arī kā ķieģeļi ēkas būvniecībā.”

Šie ir teikumi no dokumenta, par kuru bija jābalso Adventistu baznīcas vadītājiem no visas pasaules, kuri oktobrī pulcējās Gada sanāksmē ASV, Ģenerālkonferences mītnē. Kā ziņo Adventistu ziņu aģentūra ANN, šis dokuments netika pieņemts un nosūtīts atbildīgajai komitejai atkārtotai izvērtēšanai.

Vēsturiskais konteksts

Adventistu ziņu aģentūras ANN mājas lapā starp oficiālajiem paziņojumiem kā pirmais ir pirms gada pieņemtais dokuments 2016.gada sanāksmē. Tās ir rekomendācijas, kas jāīsteno, lai no-

vērstu atšķirīgo praksi jautājumā par sieviešu ordināciju mācītāja amatam. 2015.gadā Ģenerālkonferences sesijā delegāti nobalsoja pret priekšlikumu ļaut divīzijām izlemt, vai ordinēt savā teritorijā sievietes mācītāja amatā. Jautājums bija aktuāls, jo vairākās valstīs un draudžu savienībās kongresa delegāti bija nobalsojuši par sieviešu ordināciju.

Lai arī Ģenerālkonferences kongresā delegāti iestājās par vienotu praksi pret sieviešu ordināciju mācītājas amatam, minētās draudžu savienības savu kongresu lēmumus neatcēla. Vēl vairāk – daudzās Eiropas savienības valstīs tika pieņemts lēmums atteikties no ordinācijas vispār, lai solidarizētos sieviešu līdztiesības jautājumā. Tāpēc 2016.gadā Ģenerālkonferences vadība ierosināja balsot par īpašu rīcības plānu, kā nākotnē novērst atšķirīgu baznīcas politiku šajā jautājumā. Dokuments saucās “Vienotība misijā: procedūras Baznīcas saliedēšanai”.

Tika izveidota īpaša “Vienotība misijā” komiteja, kuras uzdevums bija gādāt, lai uz Eiropas un ASV draudžu savienībām jeb konferencēm dotos Ģenerālkonferences pārstāvji pārrunāt radušos situāciju un lemt par iespējam saskaņot

baznīcas politiku. Pēc gada garumā ilgušām pārrunām atbildīgajai komitejai bija jāziņo par pārrunu rezultātiem un jānāk klajā ar tālāko rīcības plānu.

Kas gada laikā notika?

Par “Vienotības misijā” komitejas vadītāju bija ievēlēts mācītājs Toms Lemons. Viņš, uzrunājot Gada sanāksmes dalībniekus, sacīja, ka gada laikā bijušas vairākas tikšanās ar trīs divīziju pārstāvjiem – gan Eiropā, gan ASV. Dialogs diemžēl nebija izveidojies ar Dienvidu Klusā okeāna divīziju. Kā raksta žurnāls “Adventist Review”, Lemons atzinis, ka viņš nav novērojis nekādas pazīmes, kas liecinātu par atklātu sacelšanos pret baznīca vadību. “Vienotība un ticība Septītās dienas adventistu baznīcas sludinātajai vēstij ir tāda pati, kādu to es esmu vienmēr esmu redzējis.”

Tomēr, lai gan citos jautājumos domstarpības nav minētas, atšķirīgā prakse jautājumā par ordināciju nav mazinājusies. Tādēļ komiteja nāca klajā ar jaunu dokumentu, kurš rosināja rīkoties asāk. Saskaņā ar 14 lappušu garo dokumentu, kurš pieejams Vispasaules adventistu baznīcas mājas lapā, Ģenerālkonfe-

rences vadība rosināja visu Baznīcas struktūrvienību vadītājus parakstīt apņemšanos saskaņot savu nodaļu praksi ar Ģenerālkonferences pieņemtajām vadlīnijām. Ja vadītāji atteiktos šo vienošanos parakstīt, viņi tiktu izslēgti no Baznīcas izpildkomitejas un nevarētu piedalīties tālāku lēmumu pieņemšanā. (Dok.skat.šeit- <https://news.adventist.org/fileadmin/news.adventist.org/files/content/procedures-for-reconciliation-and-adherence-in-church-governance-phase-ii.pdf>)

Karstās diskusijas

Lai novērstu jebkādas spekulācijas par to, ka lēmuma pieņemšana nav bijusi demokrātiska vai caurspīdīga, Adventistu Baznīcas vadība nodrošināja sanāksmes translāciju tiešraidē. Ikviens interesents notiekošajam varēja sekot līdzi internetā. Tomēr pats dokumenta projekts netika izplatīts līdz pat konkrētajai darba sesijai.

Diskusijas par projektu izvērsās asas. Žurnāla "Adventist Review" un ziņu aģentūras ANN kopējā rakstā tas aprakstīts šādi:

"Diskusijas par sagatavoto dokumentu sākās ar Vilsona (Adventistu Baznīcas vadītāja) atgādinājumu komitejas locekļiem: "Mēs diskutēsim, parādot žēlsirdību un izrādot cieņu."

14 lappuses garo dokumentu vispirms skaļi nolasīja Ģenerālkonferences sekretāra palīgs Henslijs Mūrūvens (Hensley Mooroooven). Tad savus viedokļus varēja izteikt komitejas delegāti un viesi. Viņi to darīja tādā secībā, kādā bija pieteikušies, skanējot savas dalībnieka kartes.

Komentāri bija dažādi, un viedokļi par sagatavotā dokumenta tekstu atšķīrās. Gan draudzes vadītāji, gan vienkāršie komitejas locekļi, kas bija ieradušies no dažādām pasaules valstīm, runāja atklāti, gan dedzīgi aizstāvēt, gan iestājoties pret piedāvāto dokumentu."

Diskusijas ilga 6 stundas, un tās būtu turpinājušās līdz vēlai naktij, ja sanāksmes dalībnieki neierosinātu tās pārtraukt un beidzot balsot par piedāvāto dokumentu. Ar divu trešdaļu balsu vairākumu (184 pret 114) baznīcu vadītāji atteicās pieņemt piedāvāto projektu, nosūtot to atpakaļ Vienotības komitejai pārstrādāšanai.

Debatēs baznīcu vadītāji norādīja, ka nav gatavi balsot par šādu dokumentu, to rūpīgāk neizvērtējot. Daudziem piedāvājums izslēgt virkni Eiropas un

ASV baznīcu vadītāju (ja viņi neparakstīsies zem kopējās apņemšanās) no Vispasaules baznīcas izpildkomitejas šķita pārāk skarbs risinājums.

Kas notiks tālāk?

Uz šo jautājumu, kā atzīst baznīcas vadība, atbildēt ir visgrūtāk. Atbildīgajai komitejai pēc gada būs jānāk klajā ar jauniem priekšlikumiem, kā risināt radušos situāciju. Ģenerālkonferences vadītājs Teds Vilsons neslēpa vilšanos par šādu situāciju. Viņš sacīja: "Mūsu izaicinājums joprojām ir tie, kas nepakļaujas. Tāpēc lūdziet par mums, kam ar to ir jāstrādā. Un mēģiniet mudināt pakļauties," viņš aicināja sanāksmes dalībniekus. "Cerēsim, ka mēs atgriezīsimies pie šī jautājuma ar tādu priekšlikumu, kas palīdzēs mums visiem sasniegt mūsu misijas mērķi."

Savukārt minētās "Vienotība misijā" komitejas vadītājs Toms Lemons pēc dažām dienām paziņoja, ka atkāpjas no komitejas vadītāja amata. Tiesa, oficiāli šis viņa lēmums nav apstiprināts. Ģenerālkonferences mājas lapā ir rakstīts, ka "lai gan ir bijušas diskusijas par iespējamo komitejas vadības nomaiņu, nekādas konkrētas rīcības nebūs, kamēr sapulcēsies Ģenerālkonferences Administratīvā komiteja, lai apspriestu šo jautājumu". Tā kā Ģenerālkonferences vadītājs ir devies vairāku nedēļu braucienā pa dažādām pasaules valstīm, tad tālākā lēmumu pieņemšana pagaidām ir atlikta

Reakcija Eiropā un ASV

Viena no valstīm, uz kurām devies ĢK vadītājs Teds Vilsons, ir Vācija. Īsi pirms baznīcas vadītāja ierašanās abu Vācijas ūniju vadības (Vācijā ir divas ūnijas – Ziemeļvācijas un Dienvidvāci-

jas ūnija) izplatīja paziņojumu, vienojoties par kopēju nostāju. Paziņojums ir uz divām lapām, un tajā vācieši izsaka bažas ne tikai Ģenerālkonferences vadītājam Tedam Vilsonam, bet visai baznīcas vadībai. Atzīstot, ka baznīcai ir nepieciešama vienotība, Vācijas adventistu vadītāji uzskata, ka svarīgi ir izšķirt, kuros jautājumos rodas viedokļu dažādība. Viena lieta ir pamatmācības, otra lieta ir administratīvie jautājumi, kuri, pēc vāciešu domām, ir jārisina lokāli. "Mēs uzskatām, ka šis ir mēģinājums centralizēt Vispasaules baznīcas vadības lomu un ignorēt centienus veidot tādas attiecības, kurās galvenais ir savstarpēja uzticēšanās. Mēs ticam, ka ir svarīgi veidot atvērtāku gaisotni, lai par šiem jautājumiem baznīcā būtu brīvs dialogs."

Paredzams, ka tuvākajā laikā savu no-

stāju paudīs vēl vairākas valstis, ūnijas vai divīzijas. Oktobra nogalē Gada sanāksme notika Ziemeļamerikas divīzijā, kur jautājums par sieviešu ordināciju un baznīcas vienotību raisīja karstas debates. Arī Ziemeļamerikas divīzija nodrošināja vairāku savu sanāksmju tiešraides. Ziemeļamerikas adventisti līdzīgā veidā izteica gan bažas par radušos situāciju, gan mudināja diskusijās iesaistīt sievietes. Kā sacīja Kolumbijas ūnijas delegāte Seleste Raiena Blīda, Vienotības komitejā, kas lemj par šo jautājumu, nav nevienas sievietes. Tādēļ divīzija ir pieņēmusi oficiālu aicinājumu iesaistīt komitejā kādu no māsām.

Apkopoti materiāli no "ANN ziņu aģentūras, žurnāla "Adventist Review, Ziemeļamerikas divīzijas, Ģenerālkonferences un Vācijas divu ūniju mājas lapām

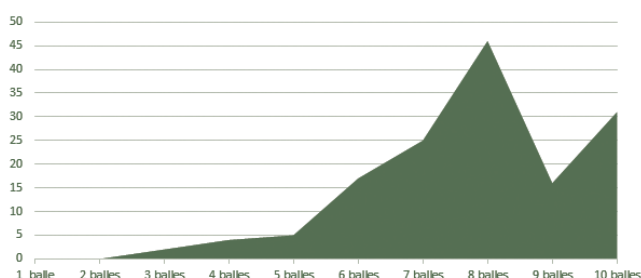
Andris Pešelis
LDS Sabatskolas
nodaļas vadītājs

SABATSKOLA LATVIJĀ (aptauja)

Kopā bija izdalītas ap 400 anketu. Piedalījās 160 dalībnieki gan no Rīgas, gan no Latvijas novadiem. Starp aptaujātajiem bija 73 sabatskolas skolotāji. Aptaujā noskaidrots, ka aptuveni puse no sabatskolai atvēlēta laika tiek iedalīts tieši Bībeles izpētei. Lielākā daļa aptaujāto (81) apliecina, ka tiek motivēti sabatskolas nodarbības laikā liecināt un līdzdalīt savas domas citiem. Atbildot uz jautājumu, vai sabatskolas nodarbības motivē personiski pētīt dziļāk Bībeli, tad desmit baļļu sistēmā visvairāk atbilžu ir novērtētas ar skaitli 8 (46 aptaujāto). Desmit aptaujāto nav snieguši savu vērtējumu.

Vai sabatskolas nodarbības mani motivē personiski dziļāk pētīt Bībeli?

Diagrammā ir skaidri izteikta virsotne ar 8 ballēm, taču ir tendence datiem izplūst virzienā uz zemāko novērtējumu.

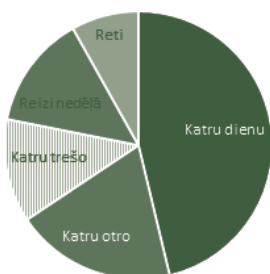
36 aptaujātie no 156 uz šo jautājumu atbildējuši virzienā uz vēlamo – 10 ballēm. To, ka tā ir vēlamā atbilde, manuprāt, norāda plaša diagrammā vērtējumā starp 8 un 10, kur ir redzams kritums. Aptaujātie neapzināti ir snieguši vēlamo atbildi, jo iztēlē “ideālajai” atbildei uz jautājumu par Bībeles izpēti ir jābūt ļoti pozitīvai. Tādēļ šī vēlamā atbilde ir guvusi augstu novērtējumu, bet ne visaugstāko. Šis secinājums var būt tikai mans subjektīvi paustais, taču citādi es nespēju izskaidrot, kāpēc diagrammā ir divas virsotnes un kritums starp tām.

Aptaujātie norāda, ka to nosaka daudz faktoru: paša dalībnieka ieinteresētība, sagatavotība, dažkārt ir vērojams materiālu neveikls tulkojums vai skolotāju neskaidri izklāstīta tēma, pašdisciplīnas trūkums starp dalībniekiem pašiem pētīt, Bībeles jaunā tulkojuma izmantošana izpētes materiālos, netiek aizskartas tēmas ārpus apcerējuma tēmas, kuras var būt aktuālas klātesošajiem. Bija arī norāde, ka kādam no dalībniekiem nesanāk pašam dziļi pētīt Bībeli, bet, aizejot uz sabatskolas nodarbību, saprot, ka, ja tas būtu darīts iepriekš, tad ieguvumu sabatskolā būtu daudz vairāk. Ievērojams ir fakts, ka plašākus paskaidrojumus sniedz tie, kuri dod zemāku vērtējumu, bet tie, kuri ir devuši visaugstāko novērtējumu, aprobežojas ar vispārējām frāzēm, saukļiem vai savu izvēli nekomentē vispār.

Kam būtu jānotiek, lai sabatskola iedvesmotu vairāk? Ap-

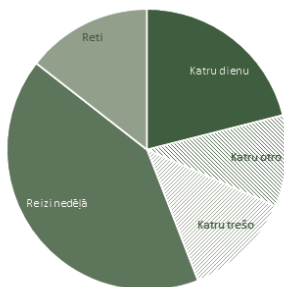
taujātie uz šo jautājumu atbild: skolotājiem aktīvāk ir nepieciešams iesaistīt arī klātesošos un nevis pašiem atbildēt uz visiem jautājumiem, tas iedvesmotu vairāk, ja būtu redzama dalībnieku garīgā izaugsme, ja skolotājs un dalībnieki arī paši būtu izdzīvojuši to, ko sludina, tad tie arī spētu aizraut citus. Aptaujātie norāda arī uz pašu dalībnieku attieksmi kā svarīgu faktoru, kas ietekmē to, ka sabatskola iedvesmo vai neiedvesmo. Bailes no komunikācijas un sava viedokļa paušanas, ka dalībniekiem trūkst vārdu vai gribas, lai stiprinātu un iedrošinātu arī citus garīgajās cīņās. Lai sabatskola iedvesmotu vairāk, ir nepieciešams pārvarēt dalībnieku bailes sevi atklāt, ka neesam perfekti, bet varam viens otru iedrošināt mūsu nespēkā un pacelt ticībā caur personisko pieredzi. Nepieciešams akcentēt sadraudzības brīdi, varbūt tie varētu būt ticības piedzīvojumi pa nedēļu. Citi aptaujātie aizrāda uz skolotāju sagatavotības pakāpi, ka patiesi aizraut spēj tie, kuri paši personiski meklē Dieva klātbūtni un garīgi aug. Katru dienu Bībeli personiski lasa 74 aptaujātie no 161. Katru otro dienu Bībeli lasa 31, bet katru trešo dienu – 20.

Bībeles lasīšanas biežums

Sarežģītāks jautājums bija par Bībeles rakstu vietu personisko izpēti. Uz šo jautājumu 32 atbildēja, ka to dara katru dienu, 16 katru otro dienu, bet 63 reizi nedēļā. Šī diagramma, ja to salīdzina ar iepriekšējo, izraisa apmulsumu, jo lielākā daļa ir to, kas Bībeles izpēti veic reti, vai arī uz iepriekšējo jautājumu par Bībeles lasīšanas biežumu tie ir atbildējuši ar vēlamo (un vēlamo ir lasīt Bībeli katru dienu) atbildi, bet šeit atbildējuši ar reālo. Te atliek vienīgi minēt.

Bībeles personiskās izpētes biežums

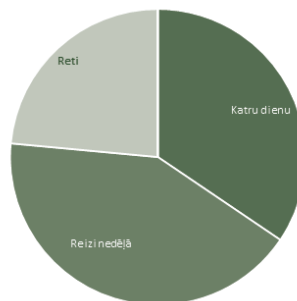

Ar šo aptauju un tās analīzi neviens netiek nosodīts, jo aptaujas mērķis bija noteikt esošo situāciju, kas, manuprāt, arī ir izdevies. Te ir nepieciešamos nodalīt vēlamo no esošā. Kopējais uzstādījums ir tāds, ka labs kristietis lasa Bībeli katru dienu, bet realitātē tas ne vienmēr nesanāk. Protams, ka starp lasīšanu un izpēti pastāv atšķirība, un šo atšķirību aptaujātie ir uztvēruši. Tomēr uzmanību pievērš lielā disproporcija starp abām iepriekš attēlotajām diagrammām. Tieši šī lielā disproporcija norāda, ka šis jautājums par vēlamo un esošo nav nevietā.

Uz jautājumu, vai lieto sabatskolas izpētes materiālu, atbil-

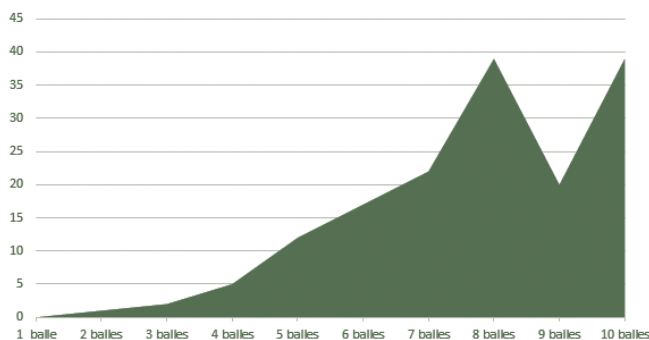
des ir bijušas šādas: 41 to lieto katru dienu, bet 50 tikai reizi nedēļā, bet 28 to lieto reti.

Sabatskolas izpētes materiālu lietojums

Uz jautājumu, cik ļoti sabatskolas nodarbības palīdz personiski augt garīgi, desmit ballu sistēmā atbildes ir bijušas šādas: ar 8 ballēm savu izaugsmi novērtēja 39 aptaujātie, un ar 10 ballēm novērtēja 39 aptaujātie. Abi vērtējumi ir līdzīgi. Ar 9 ballēm novērtēja mazāk – 20, bet ar 7 ballēm novērtēja 22 aptaujātie. Pieci aptaujātie nav snieguši savu novērtējumu.

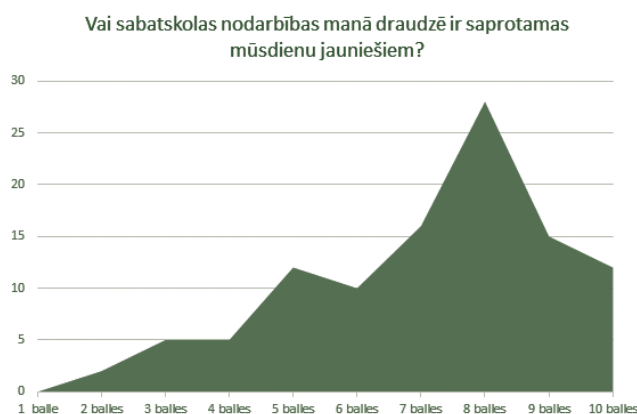
Vai sabatskolas nodarbības palīdz man personiski garīgi augt?

Šādu vērtējumu aptaujātie ir devuši, jo bieži vien uzzina ko jaunu, iepazīst Rakstu vietu kontekstu. Atšķirīgs vērtējums par garīgo izaugsmi seko tad, ja nodarbībām nav bijis dziļuma un bijis maz jaunu domu, daudz atgādinājumu. Taču kopumā aptaujātie ir devuši augstu novērtējumu sabatskolas nodarbībām. Diagrammā pievērs uzmanību lielais kritums 9 ballu novērtējumā, kas nevilus norāda, kā man personiski šķiet, uz atšķirībām starp esošo un vēlamo. Vēlamais ir desmit balles, ko daudzi arī ir devuši. Vairāk tuvāk reālajam ir 8 balles, ko piesardzīgi devuši 39 aptaujātie. Vēl ievērojams fakts, ka tie, kuri ir devuši zemāku novērtējumu, to arī paskaidro ar saviem vērojumiem. Taču tie, kuri ir devuši visaugstāko novērtējumu, aprobežojas ar vispārējām frāzēm vai saukļiem par vēlamo izaugsmi.

Vispretrunīgākie vērtējumi bija izteikti par jauniešiem sabatskolas nodarbībās. To apmierinātība ar sabatskolu tika izteikti visplašākā diapazonā no 1 līdz 10 ballēm. Visvairāk aptaujātie norādīja uz 8 ballēm – 28, bet uz 7 ballēm norādīja 16 aptaujāto, un uz 9 ballēm – 15 aptaujāto. Šis ir vispretrunīgākais jautājums aptaujā, jo vismaz 50 aptaujātie ir devuši novērtējumu zemāk par 8 ballēm. Liels skaits ir atteikušies vērtēt – 56 aptaujātie nav snieguši savu novērtējumu. Atbildes vai to trūkums norāda uz to, ka lielai daļai aptaujāto nav viedokļa par jauniešu uztveri sabatskolā, tas nav zināms, vai arī šis jautājums ir viendzīgs. Atšķirīgās atbildes norāda uz to, ka vietējās draudzēs vadītājiem ir jāpievērš uzmanība

jauniešiem un to vajadzībām sabatskolā.

Diagrammā redzams, ka novērtējums veido virsotni uz 8 ballēm, kas ir labi, un arī nav optimisma virsotnes uz 10, kā tas bija iepriekšējā diagrammā. Jāpiezīmē, ka lielākā daļa no aptaujātajiem nav bijuši jaunieši. Man interesētu pašu jauniešu vērtējums, ja tos paņemtu atsevišķi un tad salīdzinātu ar šo diagrammu. Atbilžu izklaidētība tik plašā joslā no 1 līdz 10 norāda, ka šis vērtējums nav nepārprotams, tomēr vairāk dominē tendence novērtēt jauniešu nodarbības ar 8 ballēm.

Aptaujātie ir izvirzījuši šādus viedokļus par jauniešu nodarbību kvalitāti: nodarbībās vairāk runāts tiek par teoriju un mazāk par praktisko dzīvi, reti kurš spēj runāt ar jauniešiem saprotami. Citi norāda, ka jaunieši tiek par zemu novērtēti, jo tie meklē Dievu un vēlas iepazīt Svētos Rakstus. Tādēļ tiem ir jāsniedz stiprāks pamats. Tiek norādīts, ka jauniešu nodarbībās ir nepieciešams vairāk komunikācijas un varbūt jaunu tehnoloģiju ieviešana. Bieži tiek runāts par lietām, kuras visi zina, vai arī lietām, par kurām tiem it kā būtu jāzina, bet tie nespēj tām izsekot līdzī, jo nav sagatavojušies. Taču citi norāda, ka ieinteresēti jaunieši jautā un noskaidro tiem neskaidros jautājumus. Daudzi jauniešu skolotāji cenšas izmantot vienkāršu valodu, lai temats būtu saprotams arī tiem jauniešiem, kuri ir atnākuši pirmo reizi. Tiek uzsvērts, ka visu nosaka personiskā attieksme un ilgās ko atrast.

Sabatskolas skolotāju vērtējums

Aptaujā ir piedalījušies 73 sabatskolas skolotāji. Atbildot uz jautājumu, kad tiek iesākta sagatavošanās sabatskolas nodarbībai, atbildes ir bijušas šādas: mēnesi iepriekš 9, nedēļu iepriekš 35, katru dienu 17, bet iepriekšējā piektdienas vakarā 16. Daži skolotāji bija atzīmējuši vairākus variantus vienlaicīgi, kas norāda, ka te nav vienotas sistēmas.

Cik iepriekš skolotāji iesāk gatavoties sabatskolas nodarbībām?

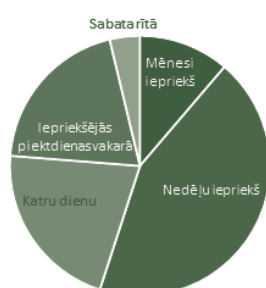
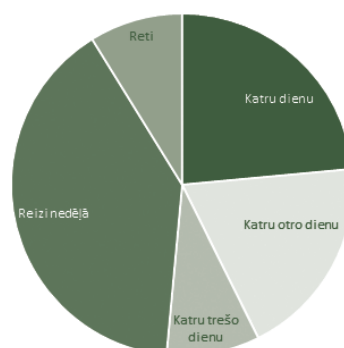

Diagramma parāda, ka liela daļa skolotāju gatavojas vismaz nedēļu iepriekš. Daudzi ir atzīmējuši, ka gatavojušies arī ie-

priekšējās piektdienas vakarā, bet daži tikai sabata rītā, kas nenovēršami atsaucās uz sabatskolas pasniegšanas kvalitāti, ko ir grūti noslēpt. Sagatavots skolotājs zina, ko vēlas sacīt, iemācīt un klausītājus aizvest, bet nesagatavojies skolotājs “izņem apcerējumu” bez skaidra mērķa, kur dalībniekus vēlas aizvest. Katrai sabatskolas nodarbībai ir savs mērķis, kuru ir nepieciešams aizsniegt, tādēļ sabatskolas skolotājam iepriekš šis mērķis ir jāatrod, jānoformulē un sabatskolas nodarbības laikā kopā ar dalībniekiem jāasniedz.

Uz jautājumu, cik bieži tiek izmantots Bībeles izpētes materiāls (apcerējums), atbildes ir bijušas šādas: 16 katru dienu, 13 katru otro dienu, bet 27 reizi nedēļā.

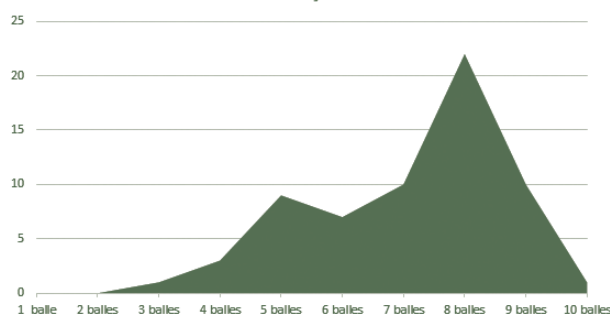
Cik bieži sabatskolas skolotāji izmanto sabatskolas Bībeles izpētes materiālu?

Šī diagramma ir satraucoša, jo norāda, ka lai gan puse no skolotājiem gatavojas vismaz nedēļu iepriekš, tomēr daudz skolotāju izmanto Bībeles izpētes materiālu tikai reizi nedēļā. Šie aptaujas dati, protams, ir tikai statistiski, tie nevienam nenosoda, ne arī sniedz risinājumus, bet tie tikai uzrāda esošās tendences, par kurām ir nepieciešams domāt un tās risināt. Sabatskolas Bībeles izpētes materiāla lietojumu katrs skolotājs ir spējīgs kontrolēt, tas ir skolotāja spēkos sagatavoties nodarbībai tā, lai pašam un dalībniekiem no tā būtu svētība.

Sabatskolas materiāla novērtējums desmit baļļu sistēmā: novērtējumu 8 balles ir devuši 22 aptaujāto skolotāju, 5 balles deva 9 aptaujāto, 6 balles deva 7 aptaujāto, 7 balles 10 aptaujāto, bet 9 balles 10 aptaujāto.

Sabatskolas Bībeles izpētes materiālu novērtējums pašu skolotāju acīm

Arī šeit diagrammā ir skaidri izcelta virsotne ar 8 ballēm, taču ir viena svarīga detaļa – 10 balles Bībeles izpētes materiālam ir devis tikai viens aptaujātais skolotājs. Tikai viens! Ja ņem lielāko daļu skolotāju novērtējuma, tad gandrīz puse aptaujāto skolotāju (30) izpētes materiālus novērtē zem 7 ballēm. No aptaujātajiem 20 skolotāju vispār nav sniegu-

ši savu novērtējumu Bībeles izpētes materiāliem. Šī izvēle mani mulsina vēl vairāk. Ceturtajai daļai no aptaujātajiem skolotājiem vispār nav viedokļa par Bībeles izpētes materiāla kvalitāti.

Aptaujātie norāda, ka materiālu kvalitāte ir atšķirīga, daži no tiem šķiet virspusēji, bet citi ir ar pārsteidzošām domām, kuras pat ir grūti aptvert. Atsevišķām tēmām pietrūkst pārdomātu jautājumu, vai arī tie ir izteikti tik sarežģīti, kas apgrūtina to formulēšanu. Skolotāji sūdzas par tematu atkārtošanos, un īsti neuzrunā arī veids, kā dažkārt tiek pasniegtas tēmas. Kā būtisku trūkumu materiālos skolotāji norāda, ka dažkārt netiek aplūkotas tēmai piederošās interesantākās rakstu vietas, tiek izlaisti panti un doma tiek izklāstīta vienpusīgi. Dažkārt tiek pētīta viena Bībeles grāmata, bet tematā kā galvenā doma ir minētas rakstu vietas no citas Bībeles grāmatas. Aptaujātie norāda arī, ka jaunā latviešu Bībeles tulkojuma izvēle nav tā labākā, jo ne visi lieto jauno latviešu Bībeles tulkojumu. Kāds no aptaujātajiem norādīja, ka materiālu kvalitāte nav vienāda: par Svētā Gara tēmu tas dotu 7 balles, par Pētera vēstulēm 8 balles, bet par Ījaba grāmatu 6 balles. Skolotāji norāda, ka bieži vien tematu izklāsts materiālos ir izvērst formā, kas jau iepriekš ir paredzams, pietrūkst svaiguma un pārsteigumu, bet gribas jaunus atklājumus un perspektīvas, kuras izaicina uz jaunu garīgo sasniegumu virsotnēm.

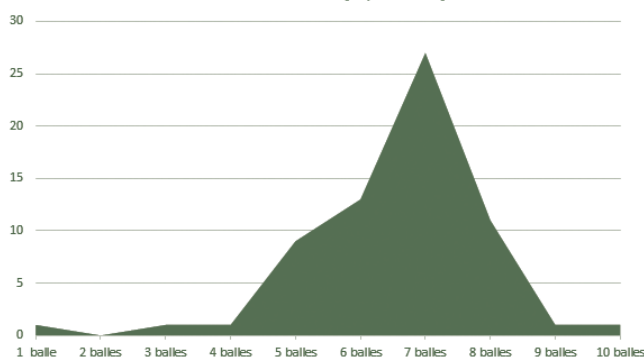
Svarīgi apzināties, ka Bībeles izpētes materiāls nespēj aizvietot skolotāju iepriekšējo sagatavošanās darbu. Tas nevar aizvietot personisko Bībeles izpēti. Bībeles izpētes materiāls nav aizvietojums personiskiem garīgiem meklējumiem. Gan skolotājiem, gan ierindas draudzes locekļiem būtu jāsaprot, ka pat teicami izstrādāts Bībeles izpētes materiāls neuzlabos sabatskolas nodarbības kvalitāti, ja skolotāji un dalībnieki nemainīs savu attieksmi pret sabatskolu kopumā. Bībeles izpētes materiāla kritika ir līdzīga miltu kritikai, jo tie ir tikai milti, kurus vēl nepieciešams izveidot par mīklu un izcept maizi. Protams, arī miltu kvalitātei ir nozīme, taču mēs runājam par Bībeles izpēti, un te par miltu kvalitāti sūdzēties nu gan nevajadzētu. Turklāt Bībeles izpētes materiālu sagatavotāji orientējas uz jaunajiem draudzes locekļiem, kuri ir sava garīgā ceļa sākumā, bet sūdzības izskan no tiem, kuri draudzē ir jau sen.

Uz jautājumu, ko nozīmē Bībeles izpēte, aptaujātie ir atbildējuši šādi: Bībeles lasīšana, rakstu vietu salīdzināšana, dažādu Bībeles tulkojumu salīdzināšana, tēmas padziļināta pētīšana, likumsakarību saredzēšana, Bībeles satura asociēšana ar savu dzīvi, ieklausīšanās detaļās, oriģinālvalodas izpratne, saredzēt vēsturi un šīsdienas kontekstu pravietojumu gaismā, Dieva rakstura aplūkošana. Bībeles izpētei ir jānotiek ar lūgšanu un Svētā Gara spēku. Izpētei ir jānotiek ar liecināšanu un dalīšanos pieredzē, ar pārrunām un diskusijām. Kopumā aptaujātie norāda, ka Bībeles izpēte ir saistīta ar Dieva rakstura iepazīšanu un ieinteresētību personiski iepazīties ar Viņu.

Atbildot uz jautājumu par iemesliem, kādēļ Bībele tiek maz lasīta, aptaujātie minēja šos iemeslus: laika trūkums, aizņemība, citas prioritātes, nogurums, slinkums, bailes nepareizi saprast, dienas režīma trūkums, miega trūkums izraisa nespēju koncentrēties. Lai to pārvarētu, tiek ieteikts izrādīt vēlēšanos iedziļināties un kļūt dedzīgākiem. Nepieciešams cīnīties, lai atrastu laiku Bībeles izpētei un lasīšanai.

Uz jautājumu, kā skolotājs novērtē savu sniegumu sabatskolas nodarbību vadīšanā, visvairāk (27) balsis tika dotas 7 ballu robežās. Ar sešām ballēm sevi novērtējuši 13 aptaujāto.

Sabatskolas skolotāju pašvērtējums

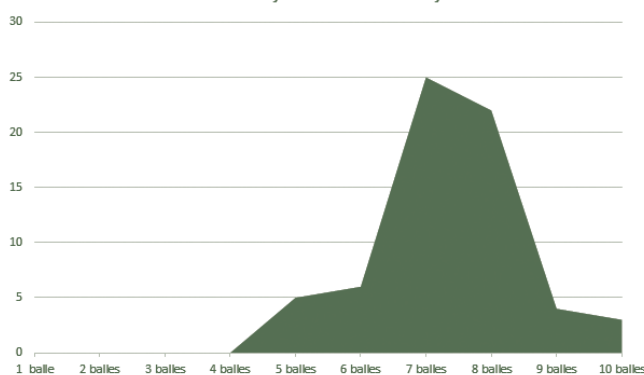

Diagrammā ir vērojama skaidri izteikta virsotne ar 7 ballēm. Interesanti, ka tikai viens sev piešķīris 10 balles, lai gan starp mums ir šādi skolotāji, kam var piešķirt visaugstāko novērtējumu, un to draudzes locekļi zina. Šie skolotāji nesavtīgi veltī savu laiku, lai stiprinātu sabatskolas dalībniekus, garīgi aug, un viņu dedzība ir tā, kas pievelk klausītājus tieši pie šī skolotāja. Ikviens var kļūt par teicamu skolotāju, jo patieso garīgumu nav iespējams noslēpt, Dieva Gars ar īpašu spēku uzrunā klausītājus, ko pats skolotājs var pat nejust. Tam ir nepieciešams sagatavošanās laiks un nodošanās Dieva lietā. Vairāki no aptaujātajiem atbildēja, ka nenodarbojas ar sevis pašvērtēšanu, jo svētību un vērtību vadīšanai piešķir un var dot tikai Dievs. Mūsu cilvēcība var būt tā, kas kādreiz var pat traucēt vadīt klausītāju sirdis pie Pestītāja, bet Dievs izmanto skolotāju, lai paveiktu savu īpašo darbu. Pašam sevi ir sarežģīti vērtēt, norāda cits aptaujātais, jo vērtē citi un mūžība, ne pats. Pašam ir jāsaprot, lai sniegums būtu vislabākais, ko var dot šinī brīdī un šajos apstākļos.

Arī vērtējums par citu skolotāju sniegumu ir šo pašu 7 ballu robežās – 25 aptaujāto. 8 balles ir devuši 22 aptaujātie.

Viena aptaujātā persona sevi bija novērtējusi ar 8 ballēm, bet

Kā skolotāji vērtē citus skolotājus?

citus atšķirīgāk: vienam dodot 8, otram 7, trešajam 5, ceturtajam 10, kopumā citus novērtējot ar 8, tieši tāpat kā sevi pašu. Bija arī tādi, kas sev piešķīra 10, bet citiem zemāk. Taču vairākums sevi vērtēja zemāk nekā pārējos. Vai tas ir objektīvs vērtējums, vai tikai pieklājība, to lai izspriež paši skolotāji.

Kopumā tendence ir tāda, ka aptaujātie citus vērtē augstāk nekā paši sevi. Ja skolotājs sev ieliek 7 balles, tad citiem liek augstāku novērtējumu. Iepriekšējā diagrammā tendence vairāk virzījās no 7 ballēm uz leju, bet šajā diagrammā tendence ir virzienā uz 7 ballēm, uz augšu. Kopumā skolotāji atzinīgi novērtē savu kolēģu kalpošanu un ieguldījumu, kas ir redzama viņu personiskajā piemērā un liecībā.

*Reičela Viljams-Smita / Ph. D., Ed. D
autore grāmatai "Dzimusi vakardienā: kā-
das meitenes pāties stāsts, kas bija dzimusi
20. gadsimtā, bet uzaudzināta 19."*

DIVAS ELENAS VAITAS KURU NO TĀM TU PAZĪSTI?

Šovakar es noskatījos filmu "Saki to pasaulei" kopā ar manu draudzēģimeni. Pēc tam ikviens, ieskaitot mani, pa vidu starp negaidītām asarām varēja dalīties attieksmē un domās par redzēto.

Asaras bija tādēļ, ka man likās, ka skatīšanās laikā esmu bijusi filmā. Es varēju sēdēt pie virtuves galda kopā ar Džozefu Beitsu un viņa sievu, jo biju par viņiem lasījusi bērnībā petrolejas lampas gaismā 1970. un 1980. gados.

Kad skolas skolotājs Gūdlū Harpers Bells skaldīja malku, es atpūtos, viciņot cirvī un cērtot pagales uz pusēm. Arī es varēju valkāt sieviešu platmales un garos svārkus kā filmā, jo es tā biju tērpusies katru dienu, kā arī mana māte – tikai mūsu platmales bija lielākas.

Man asaras izsauca piedzīvotais pagājušajā laikā, kā arī izjūta, ka esmu pazinusi divas Elenas Vaitas, kuras ir ietekmējušas manu agrāko un tagadējo dzīvi.

Citi laiki, cita vieta

Vispirms bija manas bērnības Elena Vaita, kura rakstīja sarkanas grāmatas (arī melnas, kopā ar citiem nepublicētiem rakstiem, kurus mani vecāki studēja). Viņas dēļ es valkāju lielu sieviešu platmali. Elena Vaita ir sacījusi: "Mazas cepures, kas izceļ seju un galvu, rāda pieklājības trūkumu." (E.V. 1T, 189. lpp.) Es valkāju arī svārkus sprīdi no zemes, lai izvairītos no "pār-mērīgi garajiem tērpiem, kas velkas pa

zemi..., kā arī izvairīsimies no pārmērīgi īso tērpiem, ko valkā zināmas šķiras cilvēki” (E.V. 1T, 464. lpp.). Kad filmā Elena Vaita iesāka stāstīt savam pārsteigtajam vīram, ko ir uzzinājusi par uzturu, es smējos katru reizi, kad viņa sacīja: “Bet te ir vēl,” jo es atcerējos, kas man bērnībā bija mācīts par Elenas Vaitas sacīto. Es to biju piedzīvojuši sākot no 6 gadu vecuma: divas ēdienreizes dienā un “(ne) kripatiņu... starp ēdienreizēm” (E. V. Christian Temperance and Bible Hygiene, p. 50), kopā ar to visu bija vēl, ko viņa nebija mācījusi: katru nedēļu gavēnis, 10 dienu gavēni, svaigu dārzenų diētas, klizmas un tamlīdzīgi. Tā Elenas Vaitas dēļ mēs dzīvojām izolēti laukos, gaidot uz Jēzus atnākšanu. Tajā laikā, kad dzīve pilsētā bija ārkārtīgi neveselīga un ļoti nesvēta, viņa

lasīju viņas grāmatu “Ceļš pie Kristus”, kas man palīdzēja nodot savu dzīvi Jēzum. Viena no manām vismīļākajām nodarbībām bija izešanā ārā vakarā mēness gaismā, lai lasītu par Jēzu Ģetsemanē.

Šī Elena Vaita ne tikai pavērsa manu sirdi Kristum, bet arī izaicināja manu domāšanu, liekot man jautāt, kur mani mīlošie vecāki, iespējams, bija kļūdījušies. Pagāja vairāki gadi līdz es sapratu, ka tie bija pazaudējuši līdzsvara centru, bet līdz tam es sapratu, ka kaut kas nav kārtībā, tikai no šiem vārdiem:

“Kāds ir jūsu dzīves mērķis un nolūks, dārgie jaunieši? Vai jūsu vēlmi pēc izglītības nosaka godkāre iegūt vārdu un stāvokli pasaulē? Varbūt jūs nodarbina vēl neizteiktas domas, ka kādu dienu jūs varētu pacelties ievērojamos intelektu augstumos un sēdēt lēmēju un

saucieniem gulstas uz mums... šo atziņu sniegt tālāk.” (E. V. Audzināšana, p. 262-263).

Šie vārdi rezonēja manī kā tiešs, personisks aicinājums. Es vēlējos būt daļa no tiem, kas aizsniedz miljonus. Taču kā lai to izdara ar sieviešu platmali galvā? Pagāja gadi, un es jau biju gatava doties turp, kur es varētu mācīties par lielo patiesību principiem, kas nemainās, pēc kuriem vadīt savu dzīvi un veikt pārmaiņas.

Vēlāk es arī izstrādāju uz attiecībām balstītu izpratni par Jēzu un Praviešu Gara dāvanu, kas mani ieskāva kā brūnas, palīdzot iemācīties, kā aizsniegt cilvēkus, kuriem nav manas ticības. Nedēļu pirms noskatījos filmu, es līdzdalīju savu stāstu, kā es nonācu ārpus ekstrēmisma pie dzīvas ticības, podkasta ierakstā 60 000 klausītājiem. Jā!

Manā priekšā tika turēti divi Elenas Vaitas attēli. Viens daudziem ir ierocis, lai izceltu savus uzskatus. Otrs ir reāla persona, kura vēlas, lai ikviens labāk sadzirdētu Dieva mīlošās sirds pukstus.

rakstīja: “Izejiet ārā no pilsētām” (E.V. Izmeklētās vēstis, 2. sēj., p. 141). Tā Elena Vaita bija iemesls, kādēļ mēs kā bērni nevarējām izmantot savas balsis, vienkāršus skaņas efektus un uz baterijām ejošu magnetofonu, lai ieskaņotu Bībeles stāstu versijas, jo viņa ir rakstījusi, ka teātris ir grēks (patiesībā viņa nav to rakstījusi). Šo iemeslu dēļ es nevarēju iet uz skolu, bet man bija māj mācība vienai pašai. Viņas padomu interpretācijas bija iemesls, kādēļ picas gabaliņa apēšana, ritmiskas mūzikas klausīšanās vai nezemošanās uz ceļiem katrā lūgšanu reizē tika uzskatīta par tādu pašu ļaunumu kā bikšu un rotaslietu valkāšana, netiklība un sabata pārkāpšana.

Persona un nevis programma

Tomēr 12 gadu vecumā es atklāju citu Elenu Vaitu. Viņa nebija tā, kas satrieca gandrīz visu, pēc kā es kā bērns ilgojos un lika man justies vainīgai par katru nesaskaņu ar tūkstošiem drīkst un nedrīkst.

Uzaugusi ar Elenas Vaitas mācīto, es iesāku lasīt viņas rakstus pati, lai uzzinātu, kas tur ir rakstīts. Es atklāju, ka viņa ir stāstījusi pārsteidzošus Bībeles stāstus un Jēzus dzīves izklāstus. Es iz-

likumdevēju koncilos, lai palīdzētu noteikt tautu likteni?” (E. V. Vēstis jauniešiem, p. 36).

Mūsu vecāki bija nošķīrušies no pasaules un mācīja arī savus bērnus no tās nošķirties. Elena Vaita ir sacījusi turpat tālāk arī šo: “Ikviens no jums var izvirzīt sev īpašu mērķi un uzdevumu dzīvē... Spraudiet sev augstu mērķi un netaupiet pūles, lai to sasniegtu!” Es centos iztēloties sevi stāvam Kongresa priekšā, kad neesmu gājusi skolā vai iesaistījies politikā, valkājot manu lielo sieviešu platmali un garos svārkus, aizstāvēt kādu priekšlikumu, lai tas kļūtu par likumu.

Es nevarēju.

Plašāks skats

Tad nākamais citāts manā sirdī iečukstēja iespēju, ka Dievam attiecībā uz mani ir lielāks nolūks:

“Visa pasaule atveras evaņģēlijam. Etiopija izstiep savas rokas uz Dievu. No... katras mūsu pasaules daļas nāk grēka sagrauztās sirds saucieni pēc atziņas par mīlestības Dievu. Miljoni un atkal miljoni nav nekad pat dzirdējuši par Dievu un Viņa mīlestību, kas atklāta Kristū. Viņiem ir tiesības saņemt šo atziņu... pienākums atbildēt uz šiem

Es domāju, ka esmu iesākusi aizsniegt daļu no šiem miljoniem!

Tovakar, kad es skatījos filmu “Saki to pasaulei”, Elena Vaita, kuru es redzēju, bija līdzīga tai vienai, kuru esmu sastapusī pirms daudz gadiem. Šī līdzdalīja to, kas viņai bija atklāts, tik labi, cik viņa spēja, bet nepārtraukti norādot uz Bībeli. Tas ikvienu izaicināja runāt par Dievu un Viņa mīlestību.

Manā priekšā tika turēti divi Elenas Vaitas attēli. Viens daudziem ir izvēles ierocis, lai izceltu savus personiskos uzskatus, stingra autoritāte, kas pieprasa nelokāmu paklausību. Otrs ir reāla persona, kura vienkārši centās pastāstīt pasaulei par apbrīnojamām patiesībām, kuras viņai tika atklātas, persona, kura vēlas, lai ikviens labāk sadzirdētu Dieva mīlošās sirds pukstus. Man šķiet, ka tieši šo Elenu Vaitu attēlo filma “Saki to pasaulei”, to Elenu Vaitu, kura patiešām dzīvoja, lai to citi iepazītu.

Taču es nespēju visas šīs domas pateikt manas draudzes ģimenei. Visu, ko es zināju. Tāpēc es nespēju apvaldīt savas asaras.

Lai apskatītos filmu, skat: artv.adventist-tvreview.org, kur meklē “Tell the World”.

Intervēja
Tatjana Tomsone

BŪT UZTICĪGAM LĪDZ GALAM

Nu jau pensionētais mācītājs Laimonis Tomsons šajās dienās svin 75 gadu jubileju. Viņš joprojām ir aktīvs. Gandrīz katrā sabatā viņš sludina kādā no draudzēm. Šoreiz viņu aicinājam uzrunāt žurnāla lasītājus.

Pastāsti, lūdzu, vispirms par savu bērnību un piedzīvoto tajos laikos.

Kad es vēroju dzīves apstākļus, kādos šodien aug bērni, un atceros savu bērnību, mani pārņem dalītas jūtas. Saviem vecākiem es biju pirmdzimtais un nācu pasaulē kara laikā, 11. novembrī, tātad Lāčplēša dienā. Latvijā tajā laikā uzturējās un saimniekoja vācieši. No tā es gan neko neatceros, tikai ko stāstīja vecāki.

Kara pēdējās dienās, kad jau bijām trīs bērni, es atkal paliku viens. Izvairoties no frontes tuvošanās, vecāki ar zirga pajūgu šķērsoja saindētu apvidu. Māmiņa pēkšņi pamanīja, ka viens no bērniņiem savādi aplkusa. Meitenītes dzeltenā, aukstā sejiņa liecināja, ka viņa ir jau mirusi. Arī otrā, vecākā meitenīte,

kuru mamma paņēma savā klēpī, sāka raustīties un drīz viņas rokās palika bez dzīvības pazīmēm. Īsā mirklī divi līķīši. Mamma paskatījās uz mani un skaļi kiedza tētim, lai dzen zirgu, cik vien ātri var. Arī es paliku dzeltens un sāku vemt. Tā kā biju vecāks un drīz arī tika sasniegts gala mērķis, iedzerts pietiekošs daudzums piena, es izdzīvoju. Mamma vēlāk sacīja, ka Dievs mani pasargāja.

Pēc kara mammiņai piedzima vēl trīs bērni. Kā jau daudzām ģimenēm toreiz, arī mums nenācās viegli. Ne tikai maizes trūkumu, arī daudz ko citu nācās piedzīvot. Jau agri bērnībā saslimu ar plaušu slimību, kuras dēļ lielāko laiku daļu nācās pavadīt slimnīcās un sanatorijās. Atceros, ka es kā apzinīgs bērns

pārdzīvoju, ka iekavējās mācības, kas tikai vēl pastiprināja slimības gaitu. Arī abu vecāku ne visai veiksmīgā laulības dzīve radīja savas grūtības. Es apņēmos neatkārtot vecāku kļūdas, kad man būs sava ģimene.

Viss vēl vairāk sarežģījās, kad smagi saslima tēvs. Lai kaut cik būtu vieglāk, māte nedēļu atstāja mūs vienus pašus un aizbrauca uz Rīgu strādāt. Tajā ziemā es paliku par galveno. Paši visu darījām. Tad mums jau bija gotiņa, kura bija arī jāizslauc, jāpabaro un jāpazirdina. Rūpējos, lai visi apmeklētu skolu trīs kilometru attālumā. Tēvs bija ievietots slimnīcā. Māte atbrauca tikai pa svētdienām. Atveda mums maizīti, margarīnu un nākošā dienā atkal aizbrauca.

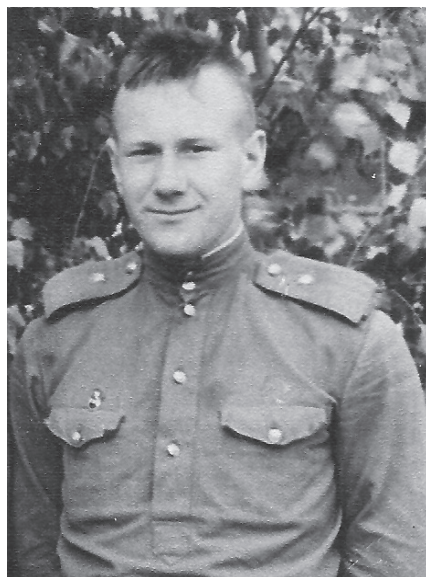
Mēs bijām apmierināti un nekad nepieļāvām domu, ka mums ir slikti. Priecīgi gaidījām, kad no Rīgas mums atvedīs svaigu maizes kukulīti. Mēs sapratām, ka mammai nav viegli un tāpēc mums jābūt apmierinātiem. Gadu vēlāk mamma iekārtojās kolhozā par slaucēju, tad nācās arī man bieži viņai palīdzēt. Reizēm aizvietoju viņu.

Tajā gadā nomira tēvs. Kaut cik vieglāk palika, kad viņa vēlreiz apprecējās, bet tad jau arī es biju pusaudža vecumā.

Kāds bija Tavs ceļš pie Dieva, kad un kā Tu pievienojies draudzei?

Draudzei pievienojos 1961. gada 11. jūlijā. Tēvs pirms nāves tika kristīts Tukuma draudzē. Tās viņam pēc ilgāka laika bija atkārtotas kristības. Es vēl nebiju piedzimis, kad viņu izslēdza no draudzes par 7. baušļa pārkāpšanu. Kad tēvs kristījās, tas ierosināja arī mani pievērsties Dievam. To palīdzēja saprast arī mana tante Elvīra Voiteloviča. Viņa tajā laikā strādāja Tukuma slim-

Vairāki Tukuma draudzes locekļi un arī paprāvs pulciņš mūsu piederīgo bija tam liecinieki. Pēc tam tikām sirsnīgi apsveikti, kas turpinājās arī vēlāk dievkalpojumā. Atceros, ka tas sabats un arī turpmākie bija man visskaistākie svēt-

līdzekļi. Tas iesākās piektdienas vakarā ar saulrietu un turpinājās daudzus sabatus. Audzināšanā tika izmantoti visi līdzekļi, bet vairāk fiziskie. Ap.Pāvils 1.Kor.10:13 saka: "Dievs ir uzticīgs, Viņš neļaus pārbaudīt vairāk nekā spējam izturēt..." Es šajos pārbaudījumu brīžos vienmēr lūdzu: "Palīdzi, Kungs, man nezaudēt ticību, nepazaudēt mūžības vainagu, kas pieminēts Atkl.3:11. Par dienestā piedzīvoto esmu plaši atspoguļojis savā dzīves stāstā, ar ko, cerams, kādi lasītāji drīzumā varēs iepazīties.

Pastāsti, kā Tu satiki savu mīlo sievīti Hildu.

Jā, Dievs ir brīnišķs! Viņa dāvanas ir neaptveramas. Vislielākā no tām, protams, ir Jēzus Kristus. Otrā, kā man šķiet, ir labs dzīves draugs, un trešā - bērni. Hildiņu es satiku pavisam īsi pirms armijas. Es biju atbraucis pie savas otrās tantes Rīgā. Lai man nebūtu jāpaliek vienam, viņa mani uzaicina

Ja jautā, kādu periodu vēlētos vēlreiz piedzīvot, tad, ja tas būtu iespējams, gribētos atkal būt jaunam, enerģiskam!

nīcā par ārstu-onkologu-ķirurgu. Tēvs nebija vēl kristījies, kad es viņai jautāju, kā tas nākas, ka Tu, izcila personība, tici Dievam un par to izciet kritiku un uzbrukumus? Daudzās avīzēs toreiz tika pieminēts viņas vārds. Es pat centos viņu pārliecināt, cik bezjēdzīgi ir tā ticēt. Es domāju, ka nav nekāda Dieva, ka cilvēks ir cēlies no pērtiķa un zeme radusies nejauši. Mana pārliecība bija, ka arī zinātnieku aprindās par to ir pilnīga vienprātība. Bet kad tante pierādīja, ka tā tas nemaz nav un tikai Bībele atklāj patiesību, man radās interese to izlasīt.

Mani sevišķi piesaistīja Bībelē teksts Ījaba grāmatā, kur rakstīts, ka „zeme uzkārtā ne pie kā”. Jautāju tantei, kāpēc tā laika baznīca sadedzināja Galileju, Koperniku, kad viņi sacīja to pašu? Pēc pārrunām ar viņu es vēl vairāk ieinteresējos par Bībeli un pēc tēva nāves arī kristījos.

Mani nebiedēja, ka būs grūtības ar svētais dienas ievērošanu. Biju pacilāts, ka varu piederēt Dieva bērnu saimei. Atmiņā spilgti palicis agrais sabata rīts, kad mēs, divi jauni cilvēki, tikām kristīti Tukuma nomalē skaistā ezerā.

ki. Netraucēja tas, ka vēlāk radās grūtības sabata dēļ darba vietā, ne arī dažu piederīgo nievas.

Zinu ka Tev nebija viegli armijā. Kādi bija Tavas ticības pārbaudījumi tajā laikā?

Jā, tas laiks nebija viegls. Īpaši tiem, kas gribēja palikt uzticīgi, kā tas bija ar Daniēlu un viņa trīs draugiem. Vissmagākie pārbaudījumi mūsu jauniešiem bija armijas dienests. Lai arī citur neklājās viegli, tomēr tur bija visgrūtāk. Daudzi tika arī notiesāti.

Pusgadu pēc kristībām mani iesauca armijā, turklāt neparastā daļā. Vēl līdz šim nezinu, vai tas bija labi vai nē. Arī te bija tie paši pārbaudījumi kā citur. Tas bija sabata jautājums, diēta un zvērests. Nav iespējams izstāstīt visu, kas bija jāpiedzīvo, lai paliktu uzticīgs. Jau no pašas pirmās dienas, kad tikām atvesti un novietoti, kur pavadīsim dienesta laiku, bija jāpiedzīvo smagi audzināšanas

atnākt līdz pie vienas smagi slimas sievietes, kurai viņa kalpoja kā diakone. Tur pie šīs slimnieces gultas es arī ieraudzīju Hildiņu, viņu kopjot. Mani aizkustināja, ar kādu rūpību viņa to da-

rīja. Tante mani iepazīstināja ar abām un pastāstīja, ka man pēc dažām dienām jāaiziet armijā. Atceros, ka Hildiņa uz mani līdzjūtīgi paskatījās. Un kad vēlāk zemojāties lūgšanā, viņa sirsnīgi aizlūdza par mani. Projām ejot, vienojāties, ka es atrakstīšu un pastāstīšu, kā man iet. Un kad man armijā viss tika atņemts un sadedzināts, gan Bībelīte, gan pārējais vērtīgais, tad Hildiņa man rakstīja vēstules, kurās galvenokārt bija svētrunu konspekti. Tādā veidā es tiku garīgi stiprināts.

Padomju laikos nebija viegli būt kristīgai ģimenei, bija daudz izaicinājumu. Kas deva spēku pārvarēt grūtības, kas deva prieku turpināt ticēt un kalpot draudzē?

Jāsaka, izaicinājumi ne mazums ir arī tagad. Protams, toreiz tie bija citādi. Bērniem skolā bija jāmacās sešas dienas nedēļā. Tas nozīmēja, ka visai ģimenei tas bija liels pārbaudījums. Arī pieminētais armijas dienests bija obligāts. Tāpat arī darba vietās bija cīņa ar brīvu sabatu, jo bija sešas darba dienas nedēļā. Kas deva spēku pārvarēt grūtības? Tas bija Dievs. Viņš brīnišķīgi izvadīja visam cauri. Tieši šie piedzīvojumi ar Viņu stiprināja katru ģimeni, kas palika uzticīgi. Tas arī deva prieku turpināt ticēt un kalpot Viņam un viens otram draudzē.

Kur tu strādāji un kā sanāca, ka tu 80. gadu beigās sāki kalpot draudzē kā mācītājs?

Tas bija jau laiks, kad visur bija redzamas briestam pārmaiņas. Arī draudzē daudz kas sāka mainīties. Pēc garāka laika posma tika sarīkots Latvijas Draudžu savienības kongress. Pavērās lielākas iespējas. Tika izraudzīti jauni darbinieki. Drīz tika rīkotas lielas evaņģelizācijas sanāksmes, tās vadīja gan ārvalstu evaņģēlisti, gan arī no vietējiem. Un arī mani uzrunāja uzņemties šādu kalpošanu. Tajā laikā es strādāju labi atalgotā darbā. Jāsaka godīgi, nebija viegli izšķirties. Pirmkārt, būs jāatstāj labi atalgotais darbs, un, otrkārt, jutos nepiemērots tik augstam aicinājumam. Tikai pēc nopietnām lūgšanām, dziļām pārdomām un pārējo darbinieku iedrošinājuma ar sieviņu izšķīrāties uzņemties šo kalpošanu.

Kurās draudzēs Tev nācās kalpot un kādi bija spilgtākie piedzīvojumi no tiem laikiem?

Tā kā bijām nopirkuši lauku māju Jē-

kabpils rajonā, tad kalpošanu sākumā nozīmēja Jēkabpils draudzē. Kad bijām tur darbojušies vairākus gadus, kalpojām arī Rēzeknē, Ogrē, Līvānos, Madonā. Pēc tam atkal ilgus gadus Jēkabpilī un Līvānos.

Jau pašā kalpošanas sākumā Jēkabpilī sarīkojām vairākus evaņģelizācijas pasākumus, kuru rezultātā nokristījās pāris desmit cilvēku. Paralēli arī rīkojām divus gadus Bībeles evaņģelizāciju Aizkrauklē. Bet kā spilgtākais piedzīvojums jāpiemin evaņģelizācija Līvānos, kad tur pēc tam izveidojās draudze. Jāpiemin, ka vairāk nekā 15 gadus

nācās arī uzrunāt Jēkabpils ieslodzījuma vietā esošos, no kuriem arī vairāki kristījās.

Atskatoties atpakaļ uz savu dzīvi, kuru tās periodu Tu gribētu vēlreiz piedzīvot?

Domāju, ka nav nekas jaukāks, kad redzi un piedzīvo, kā daudzi atgriežas no vecās dzīves un izvēlas Jēzu Kristu par savu Glābēju. Tie bija 90. gadi, kad Jēkabpilī un Līvānos cilvēki kuplā skaitā apmeklēja evaņģelizācijas pasākumus un ar interesi klausījās.

Protams, ja jautā, kādu periodu vēlētos vēlreiz piedzīvot, tad, ja tas būtu iespējams, gribētos atkal būt jaunam, enerģiskam. Atliek tikai ticēt, ja paliksim uzticīgi līdz galam pie tā Kunga, tad to piedzīvosim, ko vairs nevarēs salīdzināt ne ar ko, kā tas rakstīts 1Kor. 2:9.

Ko Tu novēlētu citiem mācītājiem un arī tiem, kas nodevušies aktīvai kalpošanai?

Šodien, kad šajā gadā kristīgā pasaule atzīmē reformācijas 500. gadadienu, un

atskatoties arī 25 gadus atpakaļ, mēs redzam, ka dzīvojam pavisam tuvu visu notikumu atrisinājumam. Kas tikai nav norisinājies pasaulē un draudzēs! Kristus sacīja Mt.24:33: „Kad jūs to visu redzat, tad ziniet, ka Viņš ir tuvu pie durvīm.” Tādēļ gribu novēlēt ikvienam, bet īpaši darbiniekiem, kuriem Dievs uzticējis šo svarīgi augsto kalpošanas pienākumu, ieraudzīt, kādā laikā dzīvojam un ko Kungs sagaida no mums. Praviešu Gara liecībās 9.sēj. nepārprotami rakstīts 19.lpp: „Tiem uzticēts vissvinīgākais darbs – pasludināt pirmo, otro un trešo eņģeļu nesto vēsti.

Otra tik svarīga un nozīmīga darba cita nav, tādēļ tie nedrīkst pieļaut, lai kaut kas cits vēl saistītu viņu uzmanību.”

Mēs redzam, cik tas šodien svarīgi, jo veselīgo mācību, kā to Pāvils raksta Timotejam, nemaz nevēlēties uzņemt, un izraudzīs tādus mācītājus, lai tādā veidā novērstu ausis no patiesības (2Tim. 4:2-5). Un tādēļ Pāvils saka Timotejam un katram, kam uzticēts šis svarīgais pienākums, 5. pantā: „Bet tu paliec skaidrā prātā visās lietās, paciet ļaunumu, dari evaņģēlista darbu, izpildi savu kalpošanu līdz galam.”

Un kāds būtu ieteikums pārējiem lasītājiem, ģimenēm?

Ģimenēm vispirms novēlu saglabāt savā starpā mīlestību vienam pret otru, bet pāri visam pret Dievu. Un neaizmirst, ka Viņš ir mums katram dāvinājis dzīves draugu un ģimeni. Un vēl novēlu ikvienam Dieva bērnam un visiem šī žurnāla lasītājiem to, kas rakstīts Atkl.3:11- „Es nāksu drīz; turi, kas tev ir, ka neviens neatņem tavu vainagu.”

JAUNAS UN NEPARASTAS METODES

Izmēģināt “jaunas lietas” patiesībā ir sens koncepts. Māksla visās tās disciplīnās ir bijusi nozīmīga. Septītās dienas adventistu baznīcā, un tās loma aizvien pieaug. Viljams Millers un celmlauži, kas dibināja organizāciju, izmantoja kartes un grafikus, lai izskaidrotu sarežģītas patiesības par Daniela un Atklāsmes grāmatu. Taču tās bija ierobežotas. Tādēļ, cik to atļāva izmaksas, adventistu darbos un publikācijās tika izmantota ksilogrāfija, vienkārši atveidi un uzlaboti attēli. Vēlāk Džeimss un Elena Vaiti atkārtoti iegādājās jaunākās izdevniecības tehnoloģijas, lai tās izmantotu evaņģēlija izplatīšanai.

Mūsdienās jaunākā dizaina, krāsaino attēlu, fotogrāfiju un video izmantošana Septītās dienas adventistu misijas vajadzībām tiek uzskatīta par svarīgu nevis lieku.

Virtuālā realitāte (VR) iekļauj virtuālās pasaules izveidošanu, kas lietotāju ieņem 360 grādu leņķa pieredzē. VR brilles ir ierīce ar ekrānu acu priekšā, kas līdzinās viedtālrunim. Persona, kura valkā VR brilles, spēj “nonākt attēlā” un, “skatoties apkārt” virtuālajā pasaulē, tā dažkārt pat var interaktīvi uz attēlu iedarboties.

Adventist Review Ministries uz pieprasījumu ir izstrādājusi video platformu, kas nodēvēta par *ARtv* ar simtiem video, kas ir pieejami *Apple TV*, *Roku*, *Samsung Smart TV*, *GoogleChrome* un *Amazon Fire TV*. Pieejamas arī *ARtv* aplikācijas *iOS* un *Androidam*, kā arī mājas lapa: artvnow.com.

ARtv ir izstrādājusi vairākus VR360 video, pārsvarā par dabas skatiem un dzīvnieku pasauli. Pirms dažiem mēnešiem *ARtv* sadarbojās ar Adventistu Attīstības un Palīdzības Aģentūru (ADRA), lai izveidotu pirmo VR īsfilmu par ūdens projektiem Zimbabvē. Iztēlojieties potenciālo ziedotāju, kurš virtuāli caur šīm brillēm spēj apmeklēt projekta vietas. Aizdomājieties par iespaidu, kādu sniegs pilnas iegremdēšanās pieredze uz skatītāja uztveri.

Elena Vaita ir rakstījusi: “No Kristus darba metodēm mēs varam iegūt daudz

vērtīgu atziņu. Viņš neturējās tikai pie viena varianta; cilvēku uzmanību Jēzus centās pievērst visdažādākajos veidos, lai tikai tiem pasludinātu Evaņģēlija patiesības.” (Evaņģēlisms, 123. lpp. oriģ.)

Adventist Review Ministries lieto visas jaunākās tehnoloģijas – 4K video, VR un drīz iznākošās palielinātās realitātes projektus –, lai aizsniegtu izaicinājumu, “izmēģinot jaunas metodes”.

Nesen es Londonā intervēju Adventistu Vispasaules Radio globālās izplatīšanas menedžeri Derilu Gangadū. Derils ir zināms kā VR entuziasts un celmlauzis Septītās dienas adventistu draudzē.

Deril, kad un kur iesākās tava interese par VR?

Tā iesākās 1995. g. pēdējā kursa projektā datorzinātnē Endrjūsa Universitātē. Es tiku iesaistīts projektā par virtuālās realitātes brillēm un attēlu saistīšanas algoritmiem kopā ar vienu no datorzinātnes profesoriem. Tolaik attēlu izšķirtspēja bija ļoti zema, un mēs rēķinājām uz mums pieejamajiem datoriem.

Šī interese palika man prātā, līdz 2014. g. es iesaistījos Eiropas bēgļu krīzes risināšanas projektos. Tad pārdošanā nebija ierīču, kas uztvertu visdažādākās situācijas 360 grādu leņķī un maksātu mazāk par 10 000 USD gabalā. Tādēļ es lietoju koka klučus no mana dēla rotaļlietu kastes un ar izolācijas lentu savienoju kopa piecas *GoPro* kameras, lai vienlaikus uzņemtu piecas dažādas perspektīvas.

Es iesāku nodarboties ar *video-sync* un *video-stitch* metodēm un ātri vien sapratu, ka mans 1995. g. algoritms vairs neder. 2014. g. beigās sadarbībā ar MIT media laboratoriju es iesāku pārrakstīt manu algoritmu, lai gūtu panākumus mūsdienu daudzkārt attīstītākajā datoru tehnoloģijā.

Šis algoritms vēlāk kļuva par daļu no vadošā dzinēja datorprogrammai *Auto-Pano Video Pro*, kas 2016. g. tika iekļauts *GoPro*.

Kā Adventistu Vispasaules Radio

(AWR) izmanto VR radio kalpošanā? Kā tas jums palīdzēja raidīt 2015. g. Ģenerālkonferences (ĢK) sesijā?

Sabiedrisko attiecību nodaļa AWR izšķirās par šīs metodes lietošanu, lai pastāstītu AWR vēsturi – sākot no studijas ieraksta līdz pārraidīšanai līdz vistālākajam klausītājam.

Mēs ievērojām, kā cilvēki, kuri ir ieinteresēti tehnoloģijās, izmēģināja šīs brilles ĢK sesijā un pēc šīs pieredzes turpināja interesēties par AWR kā par kalpošanu.

Kāpēc VR ir tik spēcīga un aizraujoša, kā mēs kā draudze varam to izmantot, lai izplatītu evaņģēliju?

Kad skatītājs ir izmēģinājis VR, tur nav apmulsuma. Tu spēj pastāstīt “stāstu” ļoti ātri. Stāsts pielīp, jo to ir izraisījusi ziņkārība. Saturs ir autentisks (kaut arī datora izveidots). VR uzrunā pieradušos pie datoriem, kuri ir spēlējuši datorspēles. Runājot par aprīkojumu, nekas daudz vairāk nav nepieciešams, izņemot viedtālruni un, piemēram, *Google Cardboard*.

Esmu vienmēr uzskatījis, ka, lietojot visjaunākās tehnoloģijas, es pasniedzu to pašu seno stāstu par Kristus glābšanu. Cilvēki, kuri nav ieinteresēti garīgumā, varētu tikt ieinteresēti (pateicoties tehnoloģiju pieejai) aiz ziņkāres. Kā draudzei mums ir nepieciešams apgūt šīs jaunākās tehnoloģijas tagad tā vietā, lai pēc gadiem kaut kā censtos piekabināties tām astē.

Kāds ir tavs sapnis šajā sakarā?

Mans sapnis ir redzēt, kā visā pasaulē veidojas tehnoloģiju apgūšanas adventistu centri, kas mudinātu mūsu jauniešus izgudrot un vadīt tās jomas, kurās tiem ir doti talanti un apdāvinātība. Neslēpsim sveci zem pūra (Mt. 5:14, 15)! Daži cilvēki ir aicināti sludināt, citi izgudrot jaunas komunikācijas metodes, kas šo vēsti izplatītu. Daži var apzīmēt šos izgudrotājus par “divaiņiem”, tomēr arī tie ir misionāri.

Andre Brinks,
Advent Review Ministries

Intervēja
Jana Janišauska

DZĪVES LAPPUSE, VELTĪTA DANIELA STĀSTAM

Septembris un oktobris vairākās pilsētās aizritējis Daniela stāsta caurvīts. Kristīgā teātra izrāde “Daniela noslēpumi” savu kulminācijas vakaru piedzīvoja 8. oktobrī Rīgas Latviešu biedrības namā. Pirms kāda laika “Adventistu vispasaules radio” programmā, kas skan Latvijas Kristīgā radio viļņos, uz sarunu aicināju šī teātra režisori Ingu Šlakotu*. Šī saruna turpināja rezonēt atmiņā, līdz izrādes vakarā pārlicinājos, ka Daniela stāsts ir aktuāls arī šodien mūsu līdzcilvēku (iespējams, arī mūsu) ikdienā. Tāpēc arī turpinājumā vēl viena sarunas aina ar Ingu Šlakotu.

Kas tevi iedvesmo Daniela stāstā? Un kāpēc?

Vispirms mani iedvesmoja Daniela uzticība. Sāpīgajā laikā, kad man bija zudusi interese būt uzticīgai Dievam, Daniela stāsts nedeva mieru. Ja nu izvēlēties tā, kā izvēlējās Daniels, tomēr ir tā vērts? Nu, viņa stāsts gan nevarētu vēl vairāk aplicināt, ka tas ir tā vērts!

Darbs ir gandrīz noslēdzies, un tagad mana pirmā atbilde uz to, kas mani iedvesmo šajā stāstā, ir cita: Dieva uzticība. Jā, Daniels ir gudrs un Dieva žēlastībā izdarījis ģeniālas izvēles. Es varu justies iedvesmota censties būt kā Daniels. Bet, ja man nesanāk, Dievam joprojām sanāk. Kad es, kļūdaini izvēlējusies, grēkojusi, vāja un nederīga, baidos pacelt uz Viņu acis, Viņa skatienā – pretēji loģikai – nav ne mazākā nosodījuma. Es nezinu, kā var nebūt, jo Viņš ir tik svēts, grēks Viņam ir pretīgs, Viņš ir taisnīgs un tā tālāk. Es esmu tik pārsteigta, ka Viņš uz mani skatās bez nosodījuma pat tad, kad es tik caurcaurēm būtu tādu pelnījusi, ka nespēju tādai mīlestībai pretoties. Kā vienā no izrādes emocionālajām dziesmām „Kā piedot spēj pat nevilcinoties?” Viņš, šķiet, vispār neapdomājas pirms metas mums piedot, mūs mīlēt, mūs glābt – lūk, tā ir savīlinojoša uzticība!

Mūsu iepriekšējā sarunā tu minēji, ka esi saaugusi ar šo stāstu. Paskaidro, ko tu domā ar to?

Es šī stāsta vizualizēšanas laikā esmu vēlreiz izvēlējusies Dievu. Varbūt tā bija sakritība. Tomēr liekas, ka šīs izvēles labā pārāk daudz faktoru bija ļoti tieši saistīti ar projektā notiekošo. Varētu minēt daudz piemēru, bet lai iet četri. Pirmkārt, es sevī jūtu daudz līdzību ar Iltani – racionālo Daniela laikabiedri, kas sāk ar centieniem Danielu aizvilināt no viņa Dieva un izrādes beigās pati izvēlas ticēt Viņam. Ak, kā es tūkstošreiz vēlējos, kaut manā galvā beigtu skanēt viltīgās kardinātājas Iltani balss! Un tā ir beigusī. Tur tagad runā pēc ticības izslāpusī Iltani. Otrkārt, man šķiet, ka mēs arī dzīvojam Babilonijā, un bija vērtīgi iedziļināties, kā reiz pastāvēt izdevās jūdiem. Treškārt, es atsāku vēlēties lūgt tad, kad sapratu, ka tas projekts ir atkal izaudzis lielāks nekā visi iepriekšējie, un ar manu pašas spēku te nekas nav noticis un nenotiks. Turklāt mums bija kopīgas lūgšanas, kas kļuva arvien biežākas, šobrīd tās ir 6 reizes nedēļā – un kopā lūgt ir sevišķi stiprinoši. Visbeidzot, ceturtkārt, Dievs radīja draudzi, jo zināja, ka mums vajag citam citu – neizmērāmi daudz garīga stiprinājuma esmu guvusi no saviem komandas biedriem, no viņu ticības, no viņu piedzīvojumiem, no viņu nodošanās un noteikti – savstarpējās mīlestības. Dieva mīlestību nepārspēj nekas, bet draugi ir apskaujams atgādīnājums par to.

Kas, tavuprāt, ir izaicinājums?

Izrādē ir tāda vieta, kur pie sirmā Daniela atnāk kāds jauns

inženieris un satraukti stāsta viņam par „milzīgu problēmu ar dienviendrietumu mūra būvniecību”. Daniels viņu dzīvesgudrā balsī palabo, sakot: „Ne jau problēma, jaunais cilvēks, – iespēja!” Tas, protams, mums ir jau pielīpis kā izteiciens, un, saskaroties ar kādu sarežģītību, mūždien kāds no komandas pamanīsies izmest, ka tā ir „iespēja”. Tā mēs paši sev atgādinām, ka viss atkarīgs, kā uz lietām raugāties. Izaicinājumu man gribētos ielikt šajā pašā kastītē. Izaicinājums ir iespēja.

Kā tu to redzi Daniela stāsta kontekstā?

Nu, viņam tur bija pilns ar izaicinājumiem – iespējām. Ēd no ķēniņa galda – vai piedzīvo, kā Dievs uzklausā lūgšanas. Krīti panikā, ka ķēniņš tevi nogalinās aizmirsta sapņa dēļ – vai lūdz Dievu un saņem atklāsmi. Zemojies elka priekšā – vai satiec dievišķu būtni ceplī un nesadedz. Lūdz slepenībā, baidoties no lauvas bedres – vai tiec pasargāts tajā. Ļaujies Babilonijas valdzinājumam – vai kļūsti par dzīvā Dieva liecību pašā šīs bezdievības sirdī.

Kāda būtu tava dzīve, ja tajā nebūtu izaicinājumu?

Garlaicīga. Man vienmēr ir patikuši izaicinājumi. Nē, ne vienmēr. Tumšajā ielejā nepatika, nebija spēka. Bet pilnas emocionālās un garīgās veselības gadījumā – vienmēr. Testēt savas robežas, censties tās pastumt tālāk – tas ir aizraujoši. Hm, varbūt tāpēc Dievs deva to tumšo ieleju – man kā cilvēkam, kam patīk visu laiku kaut ko darīt un paveikt pašai, vajadzēja iemācīt, ka bez Viņa dotas veselības, ticības, iedvesmas, gribasspēka es nekā nespēju paveikt. Bet arī tad – esmu tomēr vērtīga. Citādi ir viegli savu vērtību meklēt pie-

veiktajos izaicinājumos un padarītajos darbos. Pārāk viegli. Cik gan žēlīgi un jaudīgi Viņš mūs māca! Daniela draugi arī bija varen gudri un daudz ko spēja paveikt paši – ja neskaita izdzīvošanu ceplī. Ceplis ir laba vieta, kur pabūt, ja dievišķā būtne ir līdzās. Un Viņš ir.

Kā būtu, ja Daniels šodien būtu dzīvs?

Tieši tas pats Daniels – laika mašīnā atceļojis? Viņam būtu mums šis tas sakāms par viņa stāsta atveidošanu! Tāpat kā, cenšoties uzburt dzīvu stāstu jebkurā svētrunā, arī mums nākas interpretēt. Labi, tas tā pa jokam. Ne jau tāpēc pārstāsim stāstīt stāstus, ka nezinām precīzas detaļas. Attālinoties no domas par laika mašīnu, īstenībā gribētos teikt, ka Daniels jau ir dzīvs arī šodien. Ja uztveram to simboliskā līmenī un zinām, ka dzīvojam simboliskā Babilonijā, es varētu nosaukt lērumu piemēru, kur maziņš danieliņš mājā manos komandas biedros un draudzes locekļos – drosmē, degsmē liecināt par Dievu, uzcītībā mācīties, laipnībā, pienākumu pildīšanā, godīgumā, spējā pastāvēt par taisnību, uzņēmībā.

Daniela stāsts teātra komandas ainojumā atdzīvojas! Prieks, ka jums ir aktīva komanda, kas ir gatavi turpināt koncertturneju. Pastāsti nedaudz par šī gada pēdējo izrādi!

Tieši par pašu pēdējo? Tā notiks Cēsīs 20. novembrī. Dažās dienās kopš kases atvēršanas Cēsīs ir pārdotas gandrīz simt biļetes. Cēsīs bija mūsu plānā jau agrāk, bet starp visām iespējām, kas uzradās, neizdevās to veiksmīgi noorganizēt. Taču tagad, lemjot par papildizrādēm un lasot aktieru izvērtējuma anketās, kā viens no Cēsu aktieriem vēl pēdējoreiz izsaka ilgas, kaut izrāde notiktu arī viņa pilsētā (un tas ir godīgi – cēsnieku īpatsvars komandā ir otrais lielākais pēc Rīgas), vienojamies mēģināt. Atsaucība no vietējo puses ir tikai augusti, biļešu iegāde liecina, ka reklāma izskan, vēl pirms plakāti, raksti un flajjeri ir nodrukāti, un, manuprāt, šis būs brīnišķīgs noslēgums. Aktieri, izdzirduši jaunumus, jau grima vīzijās par pastaigām Cēsu pils parkā, lai gan nezinu, no kurienes šīs domas – mums nekad nav bijis laiks kopīgām pastaigām izrādes dienā. Lai gan, ja mēs izbrauktu sešos no rīta... Bet, pirmkārt, kā arvien lūkosim ar lielu nodotos padarīt to, ko spējam, un lūgsim mūsu Kungu pievienot to, ko spēj vien Viņš. Tas īstenībā ir moto, kas vijies cauri visām izrādēm – oriģinālvārdā „do your best, God will do the rest” jeb „izdari labāko, Dievs paveiks pārējo”. Tāds mums plāns arī Cēsīm, un aicinām ikvienu nākt pašam un, galvenais, – izmantot iespēju Bībeles stāstu parādīt cilvēkiem, kam par Dievu vēl jāuzzina! Sarunas, ko pēc tam veidot, būs tā vērtas!

Jāpiebilst, ka dienu iepriekš, 19. Novembrī, izrāde vēlreiz būs skatāma arī Rīgā, Latviešu biedrības namā plkst. 17.00. Un biļetes uz abām izrādēm ir iespējams iegādāties “Biļešu paradīzes” kasēs.

** Sarunas ierakstu var noklausīties www.adventisti.lv arhīvā sadaļā “Adventistu vispasaules radio”.*

pēdējie divi Dieva Baušļi

KRŪ: Māšuk, ejam ātrāk! Mamma, droši vien jau sen gaida mūs mājās no veikala.

KRĀ: Krū, varbūt tomēr nevajag mānīties? Mēs esam tik daudz nošmaukuši no pirkumu naudas! Ko mamma teiks, ka neesam nopirkuši to, ko viņa lika?

KRŪ: Gan jau kaut ko izdomāsim! Es šausmīgi gribu ātrāk sakrāt naudu jaunam telefonam, tādām, kāds ir Fredim! Ātrāk sakrāšu naudu, ātrāk dabūšu!

KRĀ: Brālīt, bet vai tu domā, ka mūsu telefoniņi ir dikti slikti? Tie nemaz nav tik veci. Varbūt...

KRŪ: Pietiek! Nepļāpā niekus! Nevaru ciest, ka Fredim ir kaut kas labāks nekā man! Man jātiek pie tāda paša telefona, lai tur vai kas! Lai tiktu pie naudiņas, ir drusciņ jāpamānās.

KRĀ: Varbūt tiešām neliels drusciņš mānīšanās labiem mērķiem nav itin nekas?

KRŪ: Kustamies ātrāk.

mamma: Nu, tad beidzot esat mājās! Dodiet nu šurp pirkumus. Kakao tūlīt būs gatavs. Pag, bet kur tad piens?

KRĀ: Piens? Nu, piens...

KRŪ: Piena nav!

KRĀ: Jā, nav visā veikalā!

mamma: Kā tad tā?

KRŪ: Dažas govīs ir aizgājušas pensijā un nu neparko negrib dot pienu!

KRĀ: Jā, tas ir tāds... lauksaimniecības protests.

KRŪ: Dažas atkal ir emigrējušas no valsts!

KRĀ: Jā, no mūsējās valsts. Tas ir... kaut kāds cits protests.

mamma: Es gribu zināt, kāpēc jūs abi tagad runājat pilnīgas muļķības? Izklausās pēc melošanas. Un kur ir kāposti un burkāni? Arī aizgāja pensijā vai emigrēja no valsts?

KRŪ: Nē, vienkārši pārdevēja vārns kundze

Modrīte teica, ka mazi vārnu bērniņi nevar staipīt smagas kāpostgalvas un citus dārzeņus.

KRĀ: Jā, tas ir pret bērnu tiesībām.

mamma: Kas ar jums abiem noticis? Un kur ir atlikusī naudiņa?

KRŪ: Naudas nav. Veikalā viss ir kļuvis ļoti dārgs!

mamma: Vai tiešām esat sākuši man melot un krāpties? Kādas nekrietnības ir jūsu prātiņā?

KRĀ: Mēs nemaz negribam tev melot... tikai...

KRŪ: Tikai mums to naudu ļoti vajag! Svarīgiem mērķiem.

mamma: Interesanti, kas tie ir par mērķiem, kas liek jums būt negodīgiem?

KRŪ: Fredim tētis ir nopircis jaunu telefonu. Es nevaru mierīgi noskatīties, ka viņam tāds ir, bet man nav! Es pat vairs nevaru naktī mierīgi gulēt! Tik ļoti man to vajag!

mamma: Un tad tu nolēmi melot un zagt?

KRŪ: Nu, nē, es tikai gribēju krāt naudu.

KRĀ: Mums jau, mammucīt, nav nekādi ienākumi. Ne algas, ne stipendijas, ne pensijas...

KRŪ: Es ne par ko citu vairs nevaru domāt, kā tikai par to, ka man trakoti vajag to pašu, kas ir Fredim!

mamma: Krū, bet vai zini, ka tavā mazā vārnu puikas sirsniņa ir briesmās?

KRŪ: Kāpēc briesmās?

mamma: Tu iekāro lietu, kura tev patiesībā nemaz nav vajadzīga. Jums ar māsu tētis uzdāvināja jaunus un glītus telefonus. Vai tā nav?

KRŪ: Ir, bet Fredim ir jaunāks un vēl smukāks! Es to nevaru ciest!

mamma: Krū, vienmēr kādam būs kaut kas labāks vai skaistāks nekā tev. Vai tiešām tu esi ga-

tavs visu dzīvi skaust un bēdāties par to, kā tev nav? Varbūt jaukāk ir būt priecīgam un pateicīgam par to, kas tev ir?

KRŪ: Man patīk būt priecīgam, bet Frediša telefona dēļ es vairs tāds nevaru būt!

MAMMA: Pie vainas nav Frediša telefons, bet gan skaudība, Krū, kas tavā sirsniņā pamodina iekārošanu, atņem mieru un vedina uz ļaunām domām, mānīšanos un krāpšanos. Vai tev pašam ir priecīgs prāts, to darot?

KRŪ: Nu, nekāds priecīgais prāts man nav gan. Visu laiku jādomā, kur sadabūt naudu. Tas ir tik grūti! Ja tā padomā, prieks jau sen kaut kur pazudis.

MAMMA: Vai atceries, kāpēc Dievs ir devis savus likumus?

KRŪ: To nu es labi zinu! Dieva baušļi domāti laimīgai dzīvei.

KRŪ: Jā, lai mūsu sirsniņas iemācītos mīlēt savu Radītāju un citam citu.

MAMMA: Tu, Krū, šobrīd esi pārkāpis divus Dieva likumus, tāpēc arī esi tik satraukts, skaudības

un iekāres pārņemts, un nelaimīgs.

KRŪ: Kuri ir tie likumi, kurus esmu pārkāpis?

MAMMA: Tie ir baušļi – nemelo un neiekāro!

KRŪ: Tas ir taisni tas, kas tagad ar mani notiek?

MAMMA: Tā ir, Krū. Katrs, kurš pārkāpj Dieva likumus, pazaudē prieku un brīvību.

KRŪ: Bet ko lai es daru?

MAMMA: Varbūt sāc ar pateicību Dievam par to, kas tev ir.

KRŪ: Labi. Pamēģināšu. Es esmu pateicīgs par... par jauno sporta somu, par vakardienas vēju, jūrmalā pūķi lidinot, par siltām kanēļmaizītēm, par ģimeni, par jauno, stilīgo džemperu, par olimpisko monētiņu no Frediša, par stilīgajām kurpju šņorēm, par... o, man jau kļūst labāk!.. par likumiem, no kuriem kļūst priecīgāka sirds, par mammu, kura nemaz nedusmojas, bet palīdz izkulties no melošanas un iekārošanas, par...

MAMMA: Bērni, lai Dieva likumi palīdz arī jūsu sirsniņām vienmēr būt gaišām, pateicīgām, brīvām un laimīgām!

Uzdevums

Ieraksti zem tekstiem kvadrātiņā baušļa numuru, kas tiek pārkāpts aprakstītajā situācijā!

Melot par neuzrakstītu domrakstu

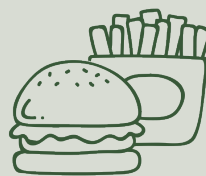
Neizpildīt mammas atstāto darbiņu sarakstu

Necienīgi izturēties pret dzīvesbiedru

Dievināt kādu TV vai mūzikas zvaigzni

Ikdienā bieži ēst neveselīgu uzturu

Nozagt naudu no māsas krājkašites

Lietot ikdienas sarunās izteicienu: "Ak, Dievs!"

Apskaust draugu, ka viņam ir labāks telefons

Strādāt sabatā

Sporta hobiju vērtēt par visu augstāk dzīvē

Ziemassvētku garīgās mūzikas labdarības koncerts
Ielūdz kamerkoris CANTAMUS

Cerības gaismā

Latvijas Universitātes
Lielajā aulā,
Raiņa bulvārī 19, Rīgā

10. decembrī
plkst. 17:00

KONCERTĀ PIEDALĀS:

Kamerkoris "CANTAMUS"

Solisti:

JĀNIS KURŠEVS, tenors

IVETA ROMANCĀNE, soprāns

IVETA SPANDEGA, soprāns

EGĪLS ŠĒFERS, klarnete

STELLA ZAĶE, vijole

Koncertmeistari:

SANTA ZAĶE, HELLA MILBRETA-HOLMA

Dirigente un mākslinieciskā vadītāja: JEĻENA ZAĶE

Sadarbībā ar:

Atbalsta:

LATVIJAS
UNIVERSITĀTE
ANNO 1919

Latvijas Kristīgais
radio

BIĻEŠU
PARADĪZE

Biļetes pieejamas "Biļešu Paradīzes" tirdzniecības vietās un internetā